

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

**Mezopotamya'daki
El-Kaide Grubu'nun Emiri
Ebu Hamza El-Muhacir'in
Açıklaması:
"Niçin ve kiminle savaşıyoruz?"**

ÖNSÖZ

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'na hamd eder O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz.

Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teâlâ kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına, bir olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şehadet ederiz.

“Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.” [Âl-i İmran: 102]

“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini vareden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabasının haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir.” [Nisa: 1]

“Ey iman edenler! Allah'tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Peygamberi'ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur.” [Ahzab: 70-71]

Müminlerin yardımcısı ve kâfirlerin hezimetçisi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam nebilerin ve elçilerin sonuncusu Muhammed'e ehline, Mücahid olan sahabesine ve onlara kıyamete dek güzellekle tabi olanlara olsun.

Bundan sonra;

Bu konuyu acelece yazmam. Gayretin azlığı, sermaye azlığı ve mevlasına olan fakirliğim bu konuda galip olmuştur. Umarım ki bu konu Allah'ın dinini yeryüzünde yüceltmeye çalışan her muvahhid Mücahid için uyandıran ve canlandıran bir meltem olsun. Ve aynı zamanda Irak bölgesinde cephelelerde nöbet tutan nöbetçi kardeşlerimize yollarını görmede faydalanacakları lamba mesabesinde olsun. Aynı zamanda dinde ve Allah düşmanları olan kâfir ve mürtetlere karşı savaşlarında basiret üzere olsunlar. Çünkü bu cemaat şer'i bir cemaattir. Allah'ın sözünü ve Peygamberimiz'in (s.a.v.) sünnetini hakem kılmıştır. Peygamberlik metodu üzere raşid halifeliği geri çevirmek için çalışmaktadır. Bunu da boynunda asılı bir borç olarak bilir.

Delilleri ise Allah"u Teâlânın şu sözüdür:

"Hani rabbın meleklere: "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım!" demişti" [Bakara: 30]

İmam Kurtubi bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

"Bu ayet işitilip itaat edilecek, onunla sözün birleşeceği ve hükümlerinin uygulanacağı imam ve halife tayin etmenin temelidir. Bunun vacibliği hakkında ümmette hiçbir ihtilaf yoktur. Aynı zamanda imamlar arasında da ihtilaf yoktur. Ancak Asam denen zattan rivayet sadır olmuştur. O ki şeriata karşı sağırdı..."

Dayanağımız Allah'ın şu sözleridir; **"Hani rabbın meleklere ben yeryüzünde bir halife yaratacağım demişti" [Bakara: 30]**

Ve şu sözü; **"Ey Davud, gerçek şu ki, Biz seni yeryüzünde bir halife kıldık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmet, istek ve tutkulara (hevaya) uyma; sonra seni Allah'ın yolundan saptırır."** [Sad: 26]

Ve dedi ki; **" Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak."** [Nur: 55]

Yani buna benzer ayetlere binaen onlardan halifeler kıldı...

Sahabeler Saide oğulları gölgeliğinde toplanıp Muhacirler ve Ensar arasında düşen ihtilaftan sonra Sıddık'ı (r.a.) halife tayin etmede sözbirliğine vardılar. Hatta o zaman Ensar şöyle demişti: "Sizden bir emir bizden bir emir olsun. Ama Ebu Bekir (r.a.), Ömer (r.a.) ve Muhacirler bu sözü reddetmiş ve onlara şunu demişlerdi: "Araplar ancak kureyş kabilesine itaat ederler." Ve bu konudaki rivayeti onlara aktardıklarında sözlerinden dönüp Kureyş'e itaat ettiler. İmamet farızasının Kureyş'te ya da başka kişilerde vacipliği söz konusu olmasaydı o zaman bu münakaşa ve bu konuşma olmazdı. Belki birileri şunu söylerlerdi: O (imamet) ne Kureyş'te nede başkalarında vacip değildir! Bu tartışmanın hiçbir anlamı yoktur! Ve de vacip olmayan bir meselede konuşmanın hiçbir faydası yoktur!

Sonra o Sıddık (r.a.) ölüm yatağına uzanınca imameti Ömer'e (r.a.) bıraktı. Kimse ona: "Bu ne sana nede bize vacip değildir!" demedi. Buda onun vacipliğine ve onun dinde bir sütun mesabesinde olduğunu ve onunla ancak Müslümanların istikamet bulacaklarını gösterir." [Kurtubi Tefsiri: 1/261]

Bu ayetin tefsirinde İmam Şenkiti şöyle demektedir;

"Dinen bilinmesi zaruri olan açık meselelerden biriside, Allah'ın ahkâmının onunla uygulanacağı, Müslümanların sözlerinin birleşeceği bir imam tayin etmek ümmete düşen vaciplerdendir. Bu konuda ölçü alınmayacak kişiler muhalefet etmiştir."

Kurtubi'de geçen, Mutezile asıllı Ebu Bekir El'asam, Dirar, Hişam El-kurtubi ve buna benzer kişiler muhalefet etmiştir.

Alimlerin bir çoğu geçen ayete ve buna benzer delillere, sahabe icmasına dayanarak büyük imametın (hilafetin) vacipliğine varmışlardır. Çünkü Allah'ı Teâlâ, Kur'an-ı Kerim ile mesajını anlamayan kişileri sultan ile mesajını bildirir.

Ayette buyurulduğu gibi;

“Andolsun, Biz elçilerimizi apaçık belgelerle gönderdik ve insanlar adaleti ayakta tutsunlar diye, onlarla birlikte kitabı ve mizanı indirdik. Ve kendisine çetin bir sertlik ve insanlar için (çeşitli) yararlar bulunan demiri de indirdik; öyle ki Allah, kendisine ve elçilerine gayb ile (görmedikleri halde) kimlerin yardım edeceğini bilsin (ortaya çıkarsın). Şüphesiz Allah, büyük kuvvet sahibidir, üstün olandır”. [Hadid: 25]

Çünkü **“Kendisine çetin bir sertlik ve insanlar için (çeşitli) yararlar bulunan demiri de indirdik”** sözünde hücceti beyan ettikten sonra uygulamayanlara kılıçla yaptırma vardır.

İşte bundan dolayı mürtet Rafizilerin, Abbasi Hilafetinin düşürülmesinde selam yurdu olan İslam'ın başkenti Bağdat'ı kirletmede saldırganlıklarının asıl sebebini anlıyoruz.

Hatta Rafizi İbnu'l Alkami, İslam devleti ve Müslümanların hilafetine karşı Tatarların casusu oldu.

İşte bu utanç verici Rafizilerin tarihleri, bu zamanda tekrar ediyor. Öyle ki, Rafizilerin önderleri Amerikan ve uluslararası küfür devletleriyle el birlik olup Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e karşı onlara destek verdiler. O sebeple bunlar İslam ümmetinin hayatına karşı ciddi ve büyük bir tehlike oluşturmaktalar. Bizimle onlar arasında sadece keskin kılıç vardır. Aynı zamanda küfür olan demokratik sistemi uygulamaya koymuş çağdaş mürtet hükümetlerin mahiyetlerini de anlıyoruz.

Öyle ki cihad ve hak davetçilerini hapsedmeyi ve zindana atmayı savaşlarının temeli haline getirmişlerdir. Ve onları terörizm ve terörist diye vasıflandırmışlardır. Bunu da onlara yardımcıları-âlimleri ve muhafızları geçici mal karşılığında ve fani dünyanın kırıntıları sebebiyle onlara yaptıklarını süslü göstermişlerdir.

Bakıyorsunuz tağuti rejimlerin arzuladığı gibi fetvalar gelmekte, bu ümmetin göğsüne çökmüş tağutun güzel gördüğü şeyler müftülerinde güzel ve makbul oluyor. Tekfir ve cihad, tağutların uykusunu kaçırıyor, onları rahatsız ediyor ve korkutuyor.

Kendilerine borazan olacak kötü alimleri kendi saflarına çektiler. O kötü alimlerde insanları (ehli sünnete ve mücahidlere) karşı insanları uyarıyorlar. Böylece açık hak olan yolu engelliyorlar. Mücahidlerle savaşıyorlar ve onların kanlarını tağutların yanında helal gösteriyorlar.

İşte bu sebeple bu zamanın tağutlarını ve yardımcılarını bu asrın fitnessi olarak görüyoruz. Savaşmanın gayelerinden biride yeryüzünün neresinde olursa olsun küfür fitnessini defetmektir. Delilini şu ayetten alıyoruz:

“Fitne ortadan kalkıp din sadece Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşınız” [Enfal: 39]

Bu risalemde bu gayeyi eski ve yeni yönleriyle araştırdım. Tağutların ve yardımcılarının tehlikelerini açıkladım. Ve şer’i deliller yoluyla onlarla zaruri olarak savaşılması gerektiğini beyan ettim.

Ardından İslam şeriatına göre demokrasinin hükmünü özetle beyan ettim. Ve delilleri günümüzün durumuna göre indirgemeye çalıştım.

1.KONU 1.MESELE CİHADIN HEDEFLERİ:

Neden savaşıyoruz? Başka bir ibareyle: Cihadımızla neyi gerçekleştirmeye çalışıyoruz? Ya da neye varmak istiyoruz?

Her Müslümanın cevabını bilmesi gereken, ya da anlamaya çalıştığı ya da manasına bakması gerektiği bir soru.

Cevaplamadan önce, şu zaruri olarak bilinmeli, ilk etapta şuna dikkat edilmelidir: İslam rahmet dinidir. İndirilmesinden gaye insanları doğru yolu bulmaları ve onları karanlıklardan aydınlığa, şeriatın rahmet ve adaletine çıkarmaktır. Ta ki sapan doğru yolu bulsun ve küfrün karanlığı bertaraf edilsin.

Bu sebeple şu unsurların gerçekleşmesi gerekir:

1. Yeryüzünde en yüce kelime İslam şeriatının ve adaletinin olacak. İslam alimi İbni Yeymiye dedi ki:

“Peygamberlerin gönderilmesi ve kitapların indirilmesindeki gaye, yeryüzünden küfrü ve şirki yok etmektir” [Macmuul Fetava: 7/494]

2. Putlar, müstehcenlik, zina evleri gibi fesat kurumlarını yeryüzünden kaldırmak. Batıl ehlini susturmak ve insanlar üzerindeki tesirlerini ortadan kaldırmak. Aynı zamanda bu kötü müesseseleri koruyan sultanları bertaraf etmek.

İslam âlimi İbni Teymiye der ki: *“Peygamberlerin gönderilmesi ve kitapların indirilmesindeki gaye, insanların adaletle Allah’ın hakkını ve yaratıkların hakkını yerine getirmeleridir.” [Mecmuul Fetava: 28/263]*

İşte bu iki önemli hukuku yerine getirmek için İslam dini yeryüzünde galip ve hâkim olması gerekir. Oda şu şekilde olmalıdır:

Yeryüzünde emretme ve yasaklama hakkı İslam’a ait olması.

Küfrün mağlup, kontrol altında, zelil, alçak, kuvveti çekilmiş, hâkimiyeti elinden alınmış olması lazım. O da küfür ehlinin silahları ellerinden alınması, haham ve rahiplerinin insanları saptırmaları engellenmesi lazım. Ta ki İslam davetçileri hakkı bütün insanlığa arz edebilsin. Kimse onlarla insanlar arasında engel olmasın.

Müslüman’a düşen görev, bu gayeleri gerçekleştirebilmesi için insanları inandığı şeye davet edecek, eğer iman ederlerse ne ala. Eğer yüz çevirecek olurlarsa Allah yolunu engelleyenlere karşı savaş açacak.

Sehl bin Sad rivayet eder; Hayber günü peygamber efendimiz (s.a.v.) Ali bin Ebi Talib’e şunu söyledi: *“Yavaşça yola koyul. Onların sahalarına indiğinde onları İslam’a davet et ve Allah’ın onlar üzerindeki hakkını onlara anlat. Vallahi Allah senin elinle birine hidayet ederse sana kızıl develerden daha hayırlı olur.” [Buhari-Muslim]*

Müslüman hatırlasın, kâfirden bilsin ki; Savaş gaye değil, bir araçtır. Çünkü insanların hidayeti ve İslam’a girmeleri, onları öldürmemizden daha sevimlidir.

İslam âlimi İbni Teymiye der ki: *“Yaratılmışların ıslahı için nefislerin gerektiği kadar öldürülmelerini Allah’u Teâlâ mübah kılmıştır.” [Siyasetu’l-Şer’iyye: 154]*

İnsanlara İslam arz edildikten sonra halleri şu üç kategoride toplanır;

- 1) İslam’ı toptan uygulayan ve tafsilatına göre bütün ahkâmına rıza gösterenler.
- 2) İslam’a girmeyi kabul eden, ancak şeriatını uygulamayan ya da bazı belirgin şiarlarını ve vacip ahkâmını iptal edenler.
- 3) İslam’a hem genel hem de tafsilatlı olarak girmeyi reddedenler.

İslam’a girenler, genelini ve tafsilatını kabul edenler kardeşlerimizdir. Bizim lehimize ve aleyhimize düşen şeyler onlar içinde geçerlidir. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur: **“Eğer onlar tevbe edip namazı kılarlarsa ve zekâtı verirlerse, artık onlar sizin dinde kardeşlerinizdir. Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız.” [Tevbe: 11]**

Peygamber efendimiz (s.a.v) şöyle buyurur:

“Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in onun elçisi olduğuna, namaz kılana ve zekât verene kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunları uygularlarsa benden canlarını ve mallarını korumuş olurlar, ancak İslam’ın hakkı müstesnadır. Hesapları Allah’a aittir.” [Buhari]

Ama İslam'ın bir kısmına inanıp diğer kısmına yüz çevirenlere gelince, onlarla dini tamamen kabul edip ahkâmını uygulayana ve dini vecibeleri yerine getirene kadar savaşmak gerekir. Tıpkı Ebu Bekir'in zekât vermeyenlere karşı savaştığı gibi. Aynı şekilde Yahudilerin İslam'a gireceğiz ama hac yapmayacağız dediklerinde peygamberimizin İslamlarını kabul etmeyişi gibi.

İkrime der ki: "Allah'ın şu ayeti: **'Kim İslam'dan başka bir din isterse ondan kabul edilmez.'** inince, Yahudiler "Biz Müslümanız" dediler. Peygamberimiz (s.a.v) dedi ki; "Allah Müslümanlardan gücü yetene haccı farz kılmıştır."

Dediler ki; "Bizlere farz değildir" ve hac yapmak istemediler. Allah'ü Teâlâ şöyle dedi 'Kim inkâr ederse Allah âlemlerden müstağnidir' [İbni Kesir Tefsiri: 3/386]

İslam alimi İbni Teymiye der ki; "Allah'ü Teâlâ kitabında şöyle buyurur; **'Fitne ortadan kalkıp din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!'** [Enfal: 39]

Eğer dinin bazısı Allah'ın bazısı da başkalarının olursa, din sadece Allah'a olana kadar onlarla savaşılır. Allah'ü Teâlâ şöyle buyurur; **'Eğer onlar tevbe edip namazı kılarlarsa ve zekâtı verirlerse, artık onlar sizin dinde kardeşlerinizdir. Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız.'** [Tevbe: 11]" [Mecmu'u'- Fetava: 28/469]

Bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr edenler iki sınıftır;

Birinci Sınıf: İslam'a girip sonradan bazı ahkâmını inkâr eden ve bir kısım şeriatını terk eden mürtetler.

İkinci Sınıf: Bütün ahkâmını yerine getirmemek şartıyla İslam'a girenler.

Bunlar hakkında İbni Teymiye şöyle der: "Şeriatın gereğini yerine getirmeden dine girmiş bu kâfir mürtetler, aynı zamanda ismine değil de şeriata yüz çevirmiş bu gurupla, İslam şeriatını uygulayana, fitne kalkıp din sadece Allah'ın, kitabı ve içindeki emir ve yasakları ve Allah'ın kelimesi yüce olana dek bunlarla savaşmak vaciptir." [Mecmu'u'l-Fetava: 28/416]

Allah ona rahmet etsin ve ondan razı olsun. Tatarlarla savaşmak istemeyen askerlerin durumu soruldu. Ve askerlerin şöyle dediklerini söylediler; "Tatarlarla zorla savaşa çıkarılan kimseler var..."

Şöyle cevap verdi; "Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur, Şam bölgesine gelmiş Tatarlarla savaşmak kitap ve sünnete göre vaciptir. Allah'ü Teâlâ kuranda şöyle buyurmaktadır;

'Fitne ortadan kalkıp din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşınız' [Enfal: 39]

Din itaattir. Eğer dinin bazısı Allah'ın ve bazısı başkasının olursa din sadece Allah'ın olana kadar savaşmak vaciptir. Bu sebeple Allah'ü Teâlâ şöyle buyurur; **'Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve eğer inanmışsanız, faizden artakalanı**

birakın. Şayet böyle yapmazsanız, Allah'a ve Rasulüne karşı savaş açtığınızı bilin.' [Bakara: 279]

Bu ayet Taif halkı hakkında inmiştir. Onlar İslam'a girerken: 'Namaz ve orucu eda etmeye başladılar ama faizi bırakmayacağız!' dediler. Allah'ü Teâlâ onların bu tutumlarını Allah'a ve Rasulüne savaş açmakla nitelendirdi.

Eğer bir gurup İslam'ın zahiri ve mütevatir olan farzlarından yüz çevirirlerse onlarla tevbe edene kadar savaşmanın vacip olduğu İslam uleması arasında ittifak edilmiş konulardandır.

Eğer bu gurup şehadet kelimesi söyler ancak namaz kılmazlarsa, ya da zekât vermezlerse ya da ramazan orucu tutmazlarsa ya da Allah'ın evi olan Ka'be'yi ziyaret etmezlerse ya da kendi aralarında Kuran ve sünnet ile hükmetmezler ise ya da fuhşu, içkiyi, mahremlerle evlenmeyi ya da haksız yere canlara ve mallara kıymayı ya da faizi, kumarı yasaklamazlarsa, kâfirlerle cihad etmezlerse ya da ehli kitaba cizye ödettirmezlerse ya da buna benzer İslam'ın şiarlarını yerine getirmezlerse din tamamen Allah'ın olup bu fiillerden uzaklaşınca kadar onlarla savaşılır.

Buhari ve Muslim'in rivayetine göre Ömer (r.a) zekât hususunda Ebu Bekir (r.a) ile tartışırken Ebu Bekir (r.a.) ona şunu dedi: "Allah ve Rasulünün vacip kıldığı hakları terk edenlerle, İslam'a girmiş olsalar dahi zekât gibi konularda nasıl olurda onlarla savaşmam!" Ve devamla dedi ki; "Zekat İslam'ın haklarından. Vallahi eğer Rasulullah'a (s.a.v.) verdikleri dişi oğlağı benden esirgerlerse onlarla savaşırım."

Ömer (r.a) dedi ki; "Birde baktım ki Allah'ü Teâlâ Ebu Bekir'in göğsünü bu konuda açmıştır. Anladım ki o bu konuda hak üzeredir."

Faizi terk etmeyeceğiz diyen Taif halkıyla savaşma konusunda şüphe eden kişi İslam dininde cahildir. Onlarla cihad vacip olunca aralarında zorla çıkarılmış kişiler olsa da, Müslümanların ittifakıyla savaşılır. Tatarlar ve benzerleri, Haricilerden ve zekâti vermeyenlerden şeriat konusunda daha çok uzaklaşmışlardır. Bedir günü Abbas esir düşünce Peygamberimize; "Ey Allah'ın elçisi beni zorla çıkardılar" deyince, Peygamberimiz (s.a.v) ona şöyle dedi: "Senin zahiri halin bize karşıydı, ama içini Allah'a havale ederiz." [El-Mecmu'u'l-Fetava: 28/176]

Asli kâfirler gelince, onları İslam dinine davet ederiz. Eğer yüz çevirirlerse onlara iki şık sunarız.

1) Alçalmış bir şekilde cizye ödemeleri. Bu da cizye alınması caiz olan kitap ehli ve Mecusiler için geçerlidir. Ve fitratı bozacak zahiri şeyler konusunda İslam ahkâmı onlara uygulanır. O da şöyle olur; Küfrün açık şiarı olan şeyleri gizleme. Küfrün imamlarını (Rahipler, Hahamlar v.s) insanların akıllarını etkilemelerine izin vermemek. Müstehcenliği, zinayı, içkiyi, faiz bankalarını v.s. müesseseleri kapatmak.

2) Bu söylenenleri kabul etmezlerse Allah'ın emirleri ve yasakları en üstün olana kadar onlarla savaşırız. İmam Şafii der ki: "Eğer İslam dinine girmezlerse ve şirk üzere kalırlarsa kadınları hariç erkekleri öldürülür." [El ulum: 1/257]

Süleyman Bin Burde, O da babasından rivayetle; Rasulullah (s.a.v) bir seriyyeye ya da orduya komutan tayin ettiğinde, O'na hem kendi nefsinde hem de yanındakilere takvayı tavsiye ederdi. Ve şöyle derdi; “Eğer müşrik düşmanla karşılaşsan onları şu üç şeye davet et, hangisini kabul ederlerse onu kabul et ve onları bırak; İslam'a çağır, eğer kabul ederlerse sende onlardan kabul et ve onlardan elini çek, sonra onlara yurtlarından muhacirlerin yurduna hicret etmeye çağır. Eğer bu söyleneni yaparlarsa muhacirlerin lehlerine ve aleyhlerine olanlar, onların lehlerine ve aleyhlerine olacaktır. Eğer karşı gelip kendi yurtlarında kalırlarsa Bedevilerin hükmü onlara uygulanır.

Müminlere tatbik edilen hükümler onlara da tatbik edilir. Ancak Müslümanlarla birlikte cihad ederlerse onlara ganimetlerden nasip verilir. Eğer buna da karşı gelirlerse onları cizye vermeye davet et. Eğer bu isteğini uygularlarsa onlardan kabul et ve elini onlardan çek. Eğer karşı dururlarsa Allah'tan yardım isteyerek onlarla savaş. Eğer düşmanı kalede muhasara edersen ve onlar; 'Allah'ın hükmü ile bizlere hükmet', Allah'ın hükmü budur diye onlara hükmetme, çünkü Allah'ın onlara neyi hükmedeceğini bilmezsin. Ama onlara istediğin şekilde kendi hükmünü ver.” [Ebu Davud]

Cübeyr Bin Hayya dedi ki; “Ömer bizleri bir yere elçi olarak gönderdi ve başımıza Numan Bin Mukrin'i atadı. Düşman bölgesine vardık. Kısra'nın komutanı 40.000 kişi ile bizi karşıladı. Tercümanı kalktı ve dedi ki; 'Sizden biriniz benimle konuşsun!'

Muğire dediki; 'Dilediğini sor.'

Dedi ki; 'Sizler nesiniz?'

Dedi ki; 'Bizler Araplardan bir topluluğuz. Kendi aramızda çetin bir sıkıntı ve şiddetli bir bela içinde yaşıyorduk. Açlıktan deriyi ve hurma çekirdeğini emerdik. Keçeden ve yünden yapılan elbiseler giyinirdik. Ağaçlara ve taşlara tapardık. Biz bu hal üzereyken, şanı yüce ve ulu olan, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah, bizlere babasını ve anasını tanıdığımız kendi içimizden bir elçi gönderdi.

Rabbimizin elçisi, Peygamber'imiz (s.a.v) sizinle sadece Allah'a tapana yada cizye verene kadar savaşmamızı emretti. Sonra peygamberimiz (s.a.v) rabbimizin mesajını haber verdi; 'Sizden öldürülenler cennettedir ve eşini görmediği bir nimete kavuşacaktır.' Bizden sağ kalanlarda sizlere hâkim olacaktır.” [Buhari]

Şanı yüce Allah'ımız bu ahkâmı genel olarak şu ayette topladı; **“Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Rasûlünün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın.”** [Tevbe: 29]

İbni Kesir der ki: **“Taki cizyeyi verene kadar”** sözü, yani Müslüman olmazlarsa. **“Kendi elleriyle”** yani mağlup ve zoraki bir biçimde, **“Küçük düşürülüp”** yani zelil, hakir ve alçalmış olarak.

İşte bu sebeple zimmet ehline saygınlık ve şeref vermek, Müslümanların karşı yüksek bir konuma getirmek caiz değildir. Bilakis onlar alçak, zelil ve bedbahttırlar” [İbni Kesir: 2/248]

İbnu'l Kayyim der ki; **“Din tamamen Allah'ın olması”** cümlesinin anlamı, küfrü ve ehlini zelil etmek, küçültmek, halkını cizyeye bağlamak ve onları köle etmektir. Bu da

Allah'ın dinindedir. Ona aykırı olan ise, onları dinlerini istedikleri gibi yaşamalarını ve saygın bırakarak kuvvet ve üstünlüğün onlarda kalmasını sağlamak Allah'ın dininden değildir." [Ehli Zimmet Ahkamı: 1/111]

İmam Şafii (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir; "Allah'ı Teâlâ'nın "**küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar**" sözü yani; Allah'ı Teâlâ'nın cizye ödemeye kabul ettiği kişilerin ancak verirken alçalmış zelil bir şekilde olurlarsa onlardan kabul edilir."

Ve dedi ki; "İlim ehlinden birkaç kişinin şöyle dediğini işittim; (aşağılanmış, hakir) sözü yani onların üzerine İslam ahkâmının uygulanmasıdır. Eğer İslam ahkâmı onların üzerine uygulanırsa, uygulandığı kadar onlar aşağılanırlar."

Devamında der ki; "Eğer İmam bir beldeyi kuşatırsa ve onları esir olarak elde etmişse ya da onlara açık bir galibiyetle hâkim olupta onları esir etmemişse... Eğer ona cizye verip İslam ahkâmının üzerlerine icra olmasını isterlerse bunu kabul etmek zorundadır. Ama cizye veripte İslam ahkâmının üzerlerine hâkim olmasını kabul etmezlerse bunu kabul edemez. Ve onlarla Müslüman olana ya da cizyeyi aşağılanmış bir şekilde verene kadar yani İslam ahkâmının altına girene kadar savaşması gerekir." [El-Ulum: 4/176]

Özet olarak; Allah'ın dini yeryüzünde öbür dinlerden daha üstün olana kadar çalışmak gerekir. Aynı zamanda yeryüzünde Allah'ın dininden bütün fitneyi defetmek gerekir. Bu sebeple Müslüman'ın davası haçlılar tarafından çizilmiş hudutlarla sınırlı değildir. Aynı zamanda bir kısım hükümleri bırakıp bir kısmı ile amel etmeyi de kabul etmez. Kâfirler ancak zelil ve aşağı durumda olurlarsa Müslümanlar susarlar. Allah'ı Teâlâ şöyle buyurur;

"Fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir." [Enfal: 39]

İbnu'l Cevzi derki; "**Din sadece Allah'ın olsun**" İbni Abbas bu ayet hakkında dedi ki; "Yani tevhid sadece Allah'a olana kadar." [Zadu'l-Mesir 1/200]

"Fitne kalmayana kadar onlarla savaşın!" ayetinde Şevkani şöyle der; "Bu ayette müşriklerle, fitne tamamen ortadan kalkıp din sadece Allah'ın olana kadar savaşılması emrediliyor. O da İslam'a muhalif bütün dinlerden çıkıp İslam dinine girmektir. Kim İslam'a girerse ve şirki terk ederse onunla savaşmak helal değildir." [Fethu'l Kadir: 1/191]

Taberi dedi ki; "Enfal 39. Ayetin tevili; Şanı yüce Allah'ı Teâlâ kendisine ve elçisine inananlara şöyle diyor; 'Eğer bunlar seninle savaşmaya dönerlerse, Şirk ortadan kalkana ve ortağı olmayan sadece Allah'a tapana kadar onlarla savaş!' Böylece bela Allah'ın kulları üzerinden kalkar ki oda fitnedir.

“Ve dinin tamamı Allah’ın olana kadar” sözünde derki; ‘İbadet ve boyun eğme sadece Allah’ın olana kadar savaşın’ anlamındadır. İbni Abbas’tan gelen rivayet; “Ta ki şirk kalmasın”...

Din sadece Allah’ın olana kadar; Yani La ilahe illallah diyene kadar. Peygamberimiz (s.a.v) bunun için savaştı ve buna davet etti.

Hasan’dan gelen rivayet; Ta ki bela kalmayana kadar...

İbni Cüreyc dedi ki; “Yani, Mümin dini ile imtihan edilmesi (zorlanması) ve tevhid sadece Allah’ın olana ve şirk tamamen yok olana kadar ve O’ndan başka ortak koşulanları bırakana kadar...”

İbni Zeyd dedi ki; “Küfür ortadan kalkana kadar ve dinin tamamı Allah’ın olana kadar yani dininizle beraber küfür bulunmaması...”

İslam âlimi İbni Teymiye der ki; “Bunun açıklamasında Rabbimiz şöyle buyurur; **“(Yeryüzünde) Fitne kalmayınca ve din (yalnız) Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, artık zulüm yapanlardan başkasına karşı düşmanlık yoktur.” [Bakara: 193]**

“Fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir.” [Enfal: 39]

Allah’u Teâlâ bu ayetlerde Fitne ortadan kalkıp din sadece Allah’ın olana kadar cihad etmemizi emretmiştir. Buradaki gaye fitnenin kalkması ve dinin tamamının sadece Allah’a ait olması.

Fitnenin var olması dinin tamamının Allah’ın olmasına engeldir. Dinin tamamının Allah’ın olması fitnenin var olmasına engeldir. Fitne şirk olarak yorumlandı. Eğer kalpler imtihan ediliyorsa orda şirk vardır. O da dinin tamamının Allah’ın olmasına manidir. Fitne kategoridir. Altında birtakım şüpheler ve arzular yatmaktadır. Allah’tan başka ilahlar edinenler ve onları Allah’ı sever gibi sevenlerin fitnesi en büyük fitnelerdendir.” [Kaidetu’n Filmahabbe: 88]

2.MESELE FİTNE EHLİ İLE SAVAŞMANIN SEBEPLERİ:

Allah’u Teâlâ’nın yolunda savaşmak şer’i bir emir olup ancak şer’i bir illet ile gerçekleşir. Buna da fakihler arasında “Hükümün Dayanağı” diye isimlendirilir. Kural der ki; Hüküm illetin varlığı ve yokluğu ile beraberdir. Ne zamanki şirk illeti mevcut olursa, savaş devam eder. İşte bu büyük temele göre uluslar arası küfür nizamı olan demokrasi dini, insanlara zorla mecburi kılınan beşeri, şirki, bir yasadır. Bu sebeple bu din, zamanımızdaki en büyük fitnedir. Bu küfür düzenin lideri (Asrın Hubeli) olan Amerika ve onlara yardım eden hüküm tağutları ve yardımcılarıdır. İşte bu sebeple onları tekfir ediyor ve onlarla savaşıyoruz.

Tağutun yardımcıları, başlı başına küfre sokan unsurlar var. Onlar;

1) Kâfir hükümdarları dost edinmeleri. O da, onların İslam'a ve Müslümanlara yönelik savaşlarında yardımcı olmaları ile gerçekleşiyor. **"Sizden kim onları dost edinirse onlardan olur" [Maide: 51]** ayetinden kâfir oldukları hükmünü alıyoruz.

Aynı zamanda Peygamber efendimiz (s.a.v)'in amcası Abbas hakkında Bedir günü esir alındığında hakkında küfür hükmünü vermesinden alıyoruz. Hâlbuki Abbas o gün özür beyan etmiş, Müslüman olduğunu ve zorla savaşa çıkarıldığını söylemişti. Fakat peygamber efendimiz (s.a.v) onun bu özrünü kabul etmemiş ve *"senin dış görünüşün bize karşıydı"* demişti.

Aynı şekilde Riddet imamlarının yardımcıları tekfir etme delilini sahabe icmaından alıyoruz.

Yine fıkhıta erişilmez kişilerin hükmünü şu kaideden alıyoruz; Eğer bir kişi erişemeyeceğimiz kudretimiz dışındaki bir toplulukta bulunursa onun hükmü o gurubun liderlerinin hükmü mesabesinde.

2) Tağut yolunda savaşmaları. O tağut'ta Allah'ın dışında hüküm koyan ve ona muhakeme olunandır. Bu tağutta şu anda beşeri kanunlar, anayasalar ve kâfir yöneticilerdir. Bu eylem onları küfre sokan bir sebeptir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyurur;

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; inkâr edenler ise tağut yolunda savaşırlar öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır." [Nisa: 76]

3) Allah'ı Teâlâyâ, elçisine (s.a.v) ve dinine düşmanlık yapmaları. O da İslam'a ve Müslümanlara karşı savaşmaları, İslam şeriatını ortadan kaldırmaları, küfür sistemlerini ve kanunlarını ilan etmeleri. İşte buda onları küfre sokan sebeplerden bir sebeptir. Onu şu ayetten alıyoruz;

"De ki: "Cibril'e kim düşman ise, (bilsin ki) gerçekten onu (Kitabı), Allah'ın izniyle kendinden öncekileri doğrulayıcı ve mü'minler için hidayet ve müjde verici olarak senin kalbine indiren O'dur." [Bakara: 97]

Dostluğun manaları; Yardım, mali, bedensel ve fikir yönünden destek vermek anlamlarını içerir.

Dolayısıyla destek, yardım, malla ve fiille olur. Bu kaideye göre tağutun yardımcıları şunlardır;

1) SÖZLÜ OLARAK YARDIMCI OLANLAR

Bu kimseler sapkınlık ve kötülük âlimleridir. Aynı şekilde bilgiçlik taslayıp kâfir hükümdarlara karşı meşruluk vasfını bahşeden, onları savunan, onlardan küfür lakabını savan, onlara karşı çıkan mü'min, mücahidleri akılsızlıkla niteleyen ve onları sapkınlıkla,

dinden çıkmakla töhmet altında tutan ve hükümdarları onlara karşı saldırtan ve onların öldürülmeleri için sapkın fetvalar takdim eden ve onları sapkın gurup diye isimlendiren ya da yeryüzündeki bozguncular ya da bu asrın haricileri diye vasfeden kişilerdir. Bu kişiler, Allah düşmanları olan Yahudi ve Hıristiyanları dost edinir, tağutları hamd ile tesbih ederler.

Açıkça Abdulmuhsin Elubeykan, kâfir mürtet ve rafizi olan İyad Allavi'yi, "Irak hükümdarıdır ve ona itaat etmek vaciptir" diye vasfetmektedir.

Aynı şekilde kâfirlere sözlü olarak yardım edenlerin gurubuna bu işi yapan yazarlar, gazeteciler ve medya mensupları da girer. Aynı zamanda şirk seçimlerine İslami kılıf giydiren seçim davetçileri girer. Bunların başında küfrün imamı ve şirkin mercii olan "Es-Sistani" ve ona tabi olan askerleri ve yardımcıları gelir. İşte bütün bunlara kılıçlarımız yönlendirilmiştir.

2) FİİLİ OLARAK YARDIMCI OLANLAR

Bunların başında da kâfir hükümdarların askerleri geliyor. Bu konuda askeri teşkilat ve polis teşkilatı eşittir. Yine bunlardan savaşçısı ve destek veren kuvveti eşittir.

Bu teşkilat bu beldelerin kanun ve yasalarıyla şu göreve hazırlanmıştır;

a) Devletin genel düzenini korumak.

Bunun manası, küfür olan beşeri kanun ve yasalarla siyasi çalışmanın muhafazası ve devamı. Aynı şekilde bu küfür düzene karşı çıkan ve değiştirilmesi için uğraşanları cezalandırmak.

b) Yasallaştırılmış kanunları korumak.

Bu ibare şu anlama gelir; Kâfir olan hükümdarın kendisini korumak. Onlara göre bu hükümdar anayasa gereği meşrudur. Çünkü o kişi anayasanın belirlediği üslup ile bu göreve atanmıştır.

c) Kanunların egemenliğini temin etmek, sistemin ve kanunların gereklerini yerine getirmek.

Bunun içinde, tağuti ve beşeri mahkemelerde çıkan hükümleri yerine getirmek kuralı vardır.

Allah'ı benimsemiş kişiler olarak bizler, beşeri kanunları dinlerden batıl bir din olarak görüyoruz. Çünkü o, uyulması gereken bir yol ve uygulanması gereken bir hukuktur. Din, gidilen bir yol, insanların hayat düzeni ve uydukları bir hayat manzumesidir. Bu hak olabilir, batılda olabilir. Ve bu yola boyun eğip itaat etmek ve gerektirdiklerini yerine getirmek ibadettir. Buna binaen Allah'ü Teâlâ'nın şu suresi bu gerçeği anlatır;

“De ki: "Ey kâfirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana." [Kâfirun Suresi]

Allah’u Teâlâ kâfirlerin düzenini din diye isimlendirmiş. Yani tabi olunan yol.

2.KONU TAĞUT YARDIMCILARININ HÜKMÜ

Bizim Yahudi, Hıristiyan, Rafizi ve Mürtedlerden olan tağuti hükümdarlarla olan savaşımız, aslen yardımcıları, askerleri ve direkleriyle (kazıklarıyla) olan savaşımızdır.

Tefsir sahipleri **“kazıklar sahibi” [Fecr 10.]** Ayetindeki bu sözde ihtilaf etmişlerdir. Bu söz neden kullanılmıştır?

Bazılarına göre bunun manası, otoritesini güçlendiren orduları manasıdır. Dediler ki “kazıklar” kelimesinin manası askerlerdir. [Taberi Tefsiri: 30/179]

Bizler Allah’u Teâlâ’nın bizlere seçtiği dini yüceltme uğrunda savaşıyoruz. Ve bu toprak üzerinde her batıl dini sindirmeye çalışıyoruz. Bunu da Allah’u Teâlâ’nın şu emrine binaen yapıyoruz;

“Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Rasûlü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın.”[Tevbe: 29]

İmam İbni Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle der: *“Buna göre zimmet ehline saygınlık vermek ve onları Müslümanların üzerine çıkarmak caiz değildir. Bilakis onlar zelil, bedbaht ve aşağılıktırlar.*

Sahihi Muslim’de geldiği gibi Ebu Hureyre’den rivayet ettiği hadiste peygamber efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmaktadır; ‘Yahudi ve Hıristiyan’lara selam ile başlamayınız. Onlardan biriyle yolda karşılaştığınız zaman onu yolun en dar olanına mecburi bırakınız.’ [İbni Kesir]

Buna göre topraklarını ve memleketlerini Yahudi ve Hıristiyanların yücelmesi için mukaddes iki bölgeyi müşriklerin pisliklerinden kurtarmak için çalışan her mücahidi öldüren ve boğazlayan kişilere peşkeş çeken o kimselerin hali nedir?

Bizler İslam ümmetinin hayatında geçirdiği en tehlikeli merhalelerden bir merhale içinde yaşamaktayız. Öyle ki toprağımızda küfrün ve bozgunculuğun devamı bizim cinsimizden ve bizim aşiretlerimizden olan tağutların askerlerinin koruması sebebiyledir.

Bu sebeple küfre, eylemleri ve sözleriyle yardımcı olan ve tağut uğrunda çarpışan bu kuvvetler hakkında Allah ve Rasulü'nün hükmünü öğrenmek mecburiyetindeyiz.

Onların kötü âlimleri, basın mensupları, askerleri (vb) her biri kâfirdirler.

“Böylece, helak olacak kişi apaçık bir delilden sonra helak olsun, diri kalacak kişi apaçık bir delilden sonra hayatta kalsın. Şüphesiz Allah, gerçekten işitendir, bilendir.” [Enfal: 42]

Şimdi Allah'tan yardım ve doğruluğu dileyerek bununla ilgili delilleri anlatmaya başlayacağız.

BİRİNCİ MESELE MÜRTEDLERLE SAVAŞMAKTA SAHABENİN GÖRÜŞ BİRLİĞİ;

Zapt edilmeyen murtetlerle savaş Rasulullah (s.a.v)'in hayatında yoktu. Ancak Rasulullah (s.a.v) vefat ettikten sonra sahabeler onlarla savaşmıştır. Bu durum Ebu Bekir'in hilafeti döneminde oldu. Bu sebeple bu meselenin ahkâmı yani zapt edilemeyen murtetlerle savaşma ahkâmının tafsilatını Ebu Bekir'den ve sahabelerden alıyoruz.

Rasulullah (s.a.v) bizlere kendi sünnetini ve kendinden sonra gelen raşid halifelerinin sünnetine sarılmamızı emretmiştir. Şöyle buyurmuştur;

“Size sünnetime ve benden sonra raşid halifelerimin sünnetine azı dışlarınızla ısrarak sarılmanızı tavsiye ederim.” [Tirmizi]

İslam âlimi İbni Teymiye (r.a) der ki; *“Sıddık (r.a.) ve sahabeler kitap ehli kâfirlerle savaşmadan önce murtetlerle cihada başladılar. Ve bunların Müslümanlar üzerindeki zararları öbürlerinden daha büyüktür. Her bir Müslüman imkân dâhilinde bu vacibi yerine getirmekle yükümlüdür. Onlar hakkında bilgi sahibi olanlar, bilgisini gizlemesi caiz değildir. Bilakis onu açıklayıp yaymalı ki Müslümanlar onların gerçek yüzlerini bilsin. Allah ve Rasulü'nün emri doğrultusunda onlara karşı kıyam görevini yerine getirme konusunda susmak caiz değildir. İmkân dâhilinde onların zararlarını defetmede ve hidayetlerine vesile olmadaki sevaplarını ancak Allah'ı Teâlâ bilir.” [Mecmu'ul-Fetava: 25/149]*

Binaen aleyh tıpkı Museylemetu'l-Kezzab ve Tuleyhatsu'l-Esedi'nin yardımcılarının kâfir oluşlarında sözbirliği olduğu gibi, sahabeler riddet imamları yardımcılarının kâfir olmaları konusunda görüş birliği içerisindedir.

Sahabeler onların mallarını ganimet ve kadınlarını esir aldılar. Ve onlardan ölenlerin cehennemlik olduklarına şahitlik ederlerdi. Bu da şahsi olarak her birini tekfir ettiklerini gösteriyor.

Delili Tarık bin Şihab'ın rivayetidir; *“Eset ve Gatafan kabileleri tarafından Buzaha elçileri barış için Ebu Bekir'e (r.a.) geldiler. Ebu Bekir onlara iki seçenek verdi. Ya tahliye olana kadar savaş ya da rezil edici barış.”*

Dediler ki: 'Bu tahliye işini anladık, peki rezil edici barış nedir?'

Dedi ki; 'Sizden atlarınız ve silahlarınız alınacak. Sizden elde ettiğimiz şeyler bize ganimet olacak. Ölülerimizin diyetini ödeyeceksiniz, ölüleriniz ise ateştedir. Ve siz develerin kuyruklarını takip eden guruplar haline getirileceksiniz, ta ki Allah'ü Teâlâ, Rasulullah'ın halifesine ve Muhacirlere, sizleri mazur gösterecek bir tutum gösterene kadar bu hal üzere kalacaksınız.'

Ebu Bekir (r.a.) onlara isteklerini bildirdi. Ömer (r.a.) kalktı ve şöyle dedi; *"Bu bahsettiğin 'tahliyeli savaş ve rezil edici barış' meselesi ne güzel bir öneri! 'Sizden elimize geçen şeyler bizlere ganimet ama bizden sizin elinize geçenleri bizlere geri çevireceksiniz' meselesi yine ne güzel bir öneri. Ama 'bizim ölülerimize diyet ödeyeceksiniz. Sizin ölüleriniz ateştedir' meselesinde, bizim ölmüşlerimiz Allah'ın emri üzere savaştılar ve öldürüldüler. Onların ecirleri Allah'a aittir. Onların diyetleri yoktur!"*

Ravi dedi ki; *"Sahabe ve sonradan gelenler Ömer'in (r.a.) söylediğini uygulamaya koydu."* [Berkani rivayet etmiştir]

İşte bu sahih olan nakil ve Sahabenin açık olan sözbirliği (icması) bizlere, riddet imamlarının yardımcıları ve askerlerinin her birinin, şartların oluşumuna ve haklarında manilerin yok oluşuna bakmaksızın her birinin tekfir edilebileceğini gösteriyor.

Çünkü onları bizlere karşı koruyan kuvvetleri vardır. Ve o topluluğun sayısı binlerceydi.

İbni Teymiye der ki; *"Müseylemenin taraftarları yüz bin ya da daha fazlaydı."* [Minhacüssünne Ennebeviyye: 7/217]

İKİNCİ MESELE MÜRTEDLERLE SAVAŞMAK İLE İLGİLİ İCMADAN ÇIKARILAN HÜKÜMLER:

1) Malumdur ki Buzaha elçileri Tuleyha El-Esed'i ile çarpışan kavmi idi. Sahabe onları hezimete uğrattınca barış istemek üzere elçilerini Ebu Bekir'e (r.a.) gönderdiler.

Ebu Bekir (r.a.) onlarla bu ayete binaen savaştı.

"Ey iman edenler, inkâr edenlerden size en yakın olanlarla savaşın; sizde 'bir güç ve caydırıcılık' görsünler. Ve bilin ki gerçekten Allah takva sahipleriyle beraberdir." [Tevbe: 123]

Sıddık olan Ebu Bekir (r.a.) ve sahabeler onları tekfir ettiler. Çünkü onlar peygamberlik iddia eden Tulayhatul Esedi'ye yardımcı oluyorlardı. Çünkü peygamberliği iddia etmek küfürdür. Böylece tabi olunan ve tabi olanlar küfürde eşit oldular. Çünkü onların korunacakları ve kendilerini müdafaa edecekleri kuvvetleri vardır.

2) Bu icma'da şuna delil vardır; şartların oluşması ve manilerin ortadan kalması meselesi (tekfirden) kendisine güç yetirilen kişilerde olur. Ama kendilerini engelleyenlerde olmaz. Tıpkı İbni Teymiye (r.h.) dediği gibi *"Eğer mürtet darul harb'e kaçıp kendini Müslümanlardan men ederse, ya da mürtetlerin kendilerini İslam'ın ahkâmından men*

edecek kuvvetleri oluşmuşsa tevbe ettirmeden önce öldürülür ve bu konuda tereddüt edilmez.” [Sarim meslûl: s.322]

3) Tağutun yardımcılarının her birinin kâfir olduğu meselesinde sahabenin icması sahih bir icmadır. Çünkü hepsi bu konuda görüş birliğine varmışlardır. Bu icma sözlü, fiili ve takriri olarak sabittir.

Sözlü olanı; Ebu Bekir’in “ölüleriniz ateşte olacaktır” sözüdür. Ömer (r.a.) bu söze katılmış ve kavim bu konuda Ömer’e (r.a.) tabi olup devam ettirmişler.

Fiili olanı; Sahabe hepsiyle aynı sıfatla muamele etmiş ve ehli riddet savaşı diye o sıfatla savaşmışlardır. Bu konuda ne tabi olan ne de tabi olunan diye ayırt etmemişler.

Takriri olanı; Sahabeden muhalif olan ya da karşı çıkan birileri olmamıştır. Abdulkadir Bin Abdulaziz (Allah onu esaretten kurtarsın) dedi ki ; “*Hulasa bu konuda sahabenin görüş birliği hem doğruluk yönünden hem de sabitlik yönünden en kuvvetli icmalardandır.*”

4) Âlemlerin Rabbinin şeriatını değiştiren çağdaş (!) Hükümdarlarla savaşmanın vacipliği; çünkü onlar bu zamanda küfrün liderleridir ve dinde tagutturlar. Ve onların şirklerini, yasalarını, sistemlerini koruyan gruplar vardır. Kim onların safında savaşır da onlar gibi kâfir olur. Bu ayete dayanarak kâfir olur;

“Kim sizden onları dost edinirse o da onlardan olur...” [Maide: 51]

Bu ayetteki “kim” lafzı şart ismidir. O ki her türlü, kâfiri dost edinen ve ona sözlü ve fiili olarak yardım eden kişileri kapsayan bir tarz kelimedir.

İslam âlimi Muhammed bin Abdulvehhab ve başka âlimlerin belirlediği gibi İslam’ı bozan on unsurdan biriside “Müslümanlara karşı müşriklere yardım etmektir.” Delilide Allah u Teâlâ’nın şu sözüdür;

“Kim sizden onları dost edinirse o da onlardan olur...” [Maide: 51]
[Macmuatu’l-Tevhid: s 38]

Sizden akıllı olan bu mürtet hükümdarların kanunlarına baksın, onların Allah’ın şeriatını ne kadar hafife aldıklarını görecektir. Aynı zamanda onların kanunları fiili olarak haramı, kötülükleri ve fuhşiyatı helal etmektedir.

Amerika’nın yok etmek istediği, uluslar arası terörizm bahanesiyle niteledikleri Mücahid muvahhidleri öldürmenin gerekliliği onların kanunlarının bir parçasıdır. Amerika bu kâfir devlet başkanları arasında yöneldikleri kibleleri ve dinlerinin ekseni olmuştur. Kızdıklarına kızarlar razı olduklarına razı olurlar. İşte bu da Allah’ın dinini hiçe saymadır.

İmam Ebu Bekir ibnu’l Arabi bu ayet hakkında şunu söylemiştir. **“..dinimize hınç besleyip-saldırırlarsa..” [Tevbe: 12]**

Dinimizi hınç besleyen kâfir olacağına dair delildir. O da dine layık olmayan şeyi ona nisbet eder ya da dinden olan kesin delillerle dinin genel hatlarıyla ya da

teferruatının doğruluğuyla ilgili sabit noktaları hafife alınması gibi. [Ahkâmu'l-Kur'an: 2/904]

Rasulullah'ın (s.a.v.) dinine dil uzatılmasının bazı şekillerini şöyle anlatabiliriz, Mü'minlerin anneleri (r.a.) hakkında haddi aşmaktır. Rafizilerin (Allah onlara lanet etsin) yaptıkları gibi. Ya da ilahi şeriatı hafife alma gibi, ya da yeryüzünde tağuti hükümdarların yaptıkları gibi Allah'ın şeriatını beşeri sistemlerle değiştirmek gibi...

İbn kesir (r.h.) tevbe 12. ayetin tefsirinde şunu söyler; *"İşte buradan Rasulullah'a küfreden ya da İslam dinine hakaret eden ya da dini ayıplayanın öldürüleceği hükmü alınmıştır. İşte bu sebeple Allah u Teâlâ şöyle buyurmuştur;*

***"Ve eğer antlaşmalardan sonra, yine yeminlerini bozarlarsa ve dininize hınç besleyip-saldırırlarsa, bu durumda küfrün önderleriyle çarpışın. Çünkü onlar, yeminleri olmayan kimselerdir; belki cayarlar."* [Tevbe: 12]**

Yani küfürlerinden inatlarından ve sapıklıklarından umulur ki dönerler. Bu ayet Kureyş'in liderleri hakkında inmiş olsa da ayet geneldir. Hem onları hem de başkalarını kapsar. [Tefsir El aliyyülkadir: 2/320]

Kural der ki; önemli nokta sözlerin genel olanıdır. Özel sebepler değildir. Bu hükümdarlarla ve askerleriyle savaş, Ebu Bekir (r.a.)'nın hanifeoğulları ve Tuleyhatu'l-Esedi ile yaptığı savaş gibidir. İlk olarak âlemlerin rabbinin şeriatından bir şeriatı kabul etmeyen mürtetlere karşı savaşmak ve öldürmek için kılıcını çeken Siddik'tir. Riddet ehliyle savaşırken delilide

***"Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekâtı verilerse yollarını açiverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir."* [Tevbe 5]** ayetiydi.

Bu ayetin tefsirinde imam Ebu Bekir İbnu'l Arabi (r.a.) şunu der; Sıdık (r.a.)'nın dayandığı delil sahihtir. O şöyle diyordu; *"Mutlaka namazla zekâtın arasını ayıranlara karşı savaşacağım."* Çünkü zekât malın hakkıdır. Çünkü Allah'u Teâlâ korunmayı namaz kılmaya ve zekât vermeye bağlamıştır. İşte bu iki şeye dayanıyordu. [Ahkâmu'l-Kur'an: 2/903]

Yine dayandığı şu hadisti *"İnsanlarla lailahe illallah deyinceye, namaz kılan ve zekât verene kadar onlarla savaşmam emrolundum. Eğer bunları yerine getirirlerse benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak İslâm'ın hakkı müstesna. Ve onların hesabı Allah'a aittir."* [İbni Mace (sahih hadis)]

Dine dil uzatan, küfrün imamlarından bir imamdır. Bu konuda peygamberlik iddia eden ve yardımcıları ile Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen ve askerleri arasında fark yoktur. Her ikisi de savaşta ve öldürülmede eşittirler.

Umde kitabı yazarı şeyh Abdülkadir Bin Abdulaziz (Allah onu esaretten kurtarsın) der ki ;

“Bunlar şehadet kelimesini söyleseler de, İslam’ın bazı şartlarını yerine getirirler de mürtetlerle yapılan savaş gibi onlarla savaşılır. Çünkü İslam’ın özünü bozan unsurları işliyorlar.

Allah u Teâlâ şöyle buyurdu;

“İman edenler Allah yolunda savaşır; inkâr edenler ise tağut yolunda savaşır. Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır.” [Nisa 76]

Kim kâfirin sözünde veya fiilinde ona yardımcı olursa onun gibi kâfir olur. Dünyadaki zahiri hükmü budur. İman ve cihad ehline karşı kendini koruyan kişi gibi.

Belki içinden Müslüman olabilir ve hakkında tekfere engel olan bir engeli vardır ya da bir şüphesi v.b. şeyler olabilir. Ancak bu durum onu tekfir etmeye mani değildir.

Çünkü hakkındaki gereklilik oluşmuştur. Ve sünnet kendilerini kuvvetle koruyanlara karşı böyle süregelmiştir. Bu sözü başka bir risaledede daha çok izah etmişim. Ve bu insanlar arasında yayılması gereken bir ilimdir. Ta ki helak olan apaçık delilden sonra helak olsun. Diri kalacak kişi apaçık bir delilden sonra diri olarak hayatta kalsın.” [El-'Umde Fi 'Idadil 'Udde: s. 295]

Derim ki eğer hükümdar küfre girerse ona karşı çıkmanın vacipliği ile ilgili delili ittifak edilmiş hadistir. Lafzı Muslim'e aittir. Ubade ibni Es-Samit dedi ki; “Rasulullah (s.a.v.) bizleri biat etmeye çağırdı. Bizler de icabet ettik.

Bizleri şundan sorumlu tuttu; Bizler ona kötü halde, iyi halde, zorlukta ve kolaylıkta ve bencilliğimizde onu işitip, itaat etmemiz ve apaçık küfür görmedikçe ve yanımızda Allah tarafından bir delil olmadıkça emir sahipleriyle çekişmemek ve onlara itaat etmek üzere biat ettik.” [Buhari- Muslim]

İmam Nevevi (r.a.) dedi ki: “Kadı İyad şöyle dedi; Kâfirin imam olamayacağı konusunda âlimlerin ittifakı vardır. Eğer ona küfür bulaşırsa görevinden alınır...”

Sözün devamında der ki; “Eğer küfre bulaşırsa, şeriati değiştirirse ya da bid'ate karıştırsa velayet hükmünden çıkar, ona itaat etme görevi düşer ve Müslümanların imkân dâhilinde ona karşı kıyam etmeleri onu görevinden alıp yerine adil imam koymaları vacip olur.

Bu görevi ancak bir topluluk yapabiliyorsa, o topluluğa onu görevden uzaklaştırmaları vacip olur. Bidatçi imamdaki durum, eğer buna güçleri yeterse yapmaları vacip olur. Eğer aciz kalırlarsa kıyam etmeleri vacip olmaz. Her Müslüman kendi toprağından başka bir bölgeye hicret etsin ve dini ile kaçınsın.” [Sahihi Muslim; İmam Nevevi Şerhi Kitabu'l-İmare: 13/329]

Aynı şekilde bu icmaı İbni Hacer El Askalani (r.h.) de nakletmiştir. Dedi ki; “Eğer hükümdar küfre girerse’ özetle küfre girince görüş birliğiyle görevinden alınır ve her Müslüman’a bu görevi yapması vacip olur.” [Fethu'l-Bari: 13/123]

Malumdur ki aciz kalmak bahane sunmak için geçerli olamaz. Cihadı iptal etmek ve terk etmek için acizliği mürcienin yaptığı gibi bahane olarak sunmak doğru değildir. Bu muasır mürcie grubu, tağutların dinlerini sağlamlaştırıyor ve onların hükümlerine sahte ve yalan yollarla İslami kılıf giydiren, gedik (cephe) ehlinde olan, amel eden âlim ve Mücahidlerle savaşmaktadırlar.

İslam âlimi İbn Teymiye (r.h.) şöyle der; *“Acizlikte cihad hükmü düştüğü zaman, kuvvet ve bağlanmış atlar hazırlamak vacip ise, vacibin yerine gelmesi için gereken şeyleri yapmaktan vaciptir”* [Mecmu’ul- Fetava: 28/259]

Allah u Teâlâ şöyle buyurmuştur;

“Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Bununla, Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmanları) korkutup-caydırarsınız. Allah yolunda her ne infak ederseniz, size 'eksiksiz olarak ödenir' ve siz haksızlığa uğratılmazsınız.” [Enfal: 60]

Ve peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; *“Muhakkak ki kuvvet atmadır.”* (Üçkere) [Muslim]

5) Çağımızın selefi ve cihadi cemaatine düşen şeriatın vaciplerinden biride, mürtetlerin ve yardımcılarının ileri gelenlerini zelil etmektir. O da onların silahlarını ve kuvvetlerini ellerinden alıp tıpkı Ebu Bekir'in (r.a.) Tuleyhathul Esedi'nin yardımcılara yaptığı gibi onları yoksul ve muhtaç hale getirmek gerekir. Sıddık (r.a.) onlardan silah ve atları alıp onları deve kuyruklarını takip eden topluluk haline çevirdi.

İbni Hacer El-Askalani dedi ki; *“Eğer onlardan silah aleti çekilirse, onlar çöllerdeki bedevilerin haline dönerler ve ancak develerden elde edilen şeylerle yaşarlar.*

İbni Battal dedi ki; ‘Mürtet oldular sonra tevbe ettiler sonra elçilerini Ebu Bekir’e gönderip özür dilediler. Ebu Bekir (r.a.) haklarında istişare etmeden hükmetmek istemedi. Sonra onlara dedi ki; dönün ve çöllerde develerin kuyruklarını takip edin.’

Bu rivayette görülen hikmet, Ebu Bekir (r.a.) onların teslimiyetlerinin, tevbelerinin ve düzelmelerinin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için onlara bu emri vermiştir.” [Fethu'l Bâri 13/210 - 211]

İslam topluluğu Sıddık'ın (r.a.) çizdiği bu yolu takip etmelidir.

6- Günümüzde insanlar arasında bu mürtet hükümdarlarla, askerleriyle, polisleriyle ve muhafızlarıyla bizim ırkımızdan ve aynı tenden olmasalar dahi, cihad etmemizin gerekliliğini insanlar arasında yaymamız vaciptir. Çünkü bu mürtet kâfirler ve beldelere musallat olmuş bu hükümdarlar dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanlardır. Onları, haça tapanların kanunlarıyla insanlar arasında hükmettiklerini görürsün. Bakarsın hıristiyanların krallarına ve ileri gelenlerine yakınlaşmak için göğüsleri üzeri açıktan haç takarlar. Tıpkı harameyn'in tağutu, Fehd bin Abdulaziz'e İngiltere kraliçesi tarafından,

domuzların ve maymunların torunlarını samimi dost edinip harameyn bölgesinin tamamını onlara açtığı ve onların Allah ve Rasulüne ve müminlerine olan savaşlarında kullanmak üzere topraklarını askeri üs ve uçakların havalanacağı imkânlar sağladığı için ona haç takmaları gibi. Ve bu kişiye dini bir saygınlık vereni aynı zamanda haça tapsa da, uzakta olsa yakında olsa Mücahid müminleri öldürse de ona itaatin vacip olduğu vilayet elbisesi giydireni görürsün.

Bu sebeble mürtet hükümdarlarla savaşmak, Yahudi ve hıristiyanlar ve putperestlerle savaşmaktan daha önce gelir delilini de şu ayetten alıyoruz;

“Ey iman edenler, inkâr edenlerden size en yakın olanlarla savaşın; sizde 'bir güç ve caydırıcılık' görsünler. Ve bilin ki gerçekten Allah takva sahipleriyle beraberdir.” [Tevbe: 123]

Bu da üç yönlüdür:

1.yön: Bu her şahsı ilgilendiren müdafaa cihadıdır ve talep cihadının önüne geçirilir. Bunun müdafaa cihadı oluşunun sebebi; bu hükümdarlar Müslümanların memleketlerine saldırmış kâfir düşmanlardır. İbni Teymiye (r.h.) der ki; *“Müdafaa savaşı saldırgan düşmanı ırz ve din'e karşı onu defetme savaşı olduğu için en büyüğü bu savaştır, görüş birliği ile vaciptir. Allah'a imandan sonra dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanı defetmekten daha önemli bir şey olamaz. Onun için hiçbir şart koşulamaz. Bilakis imkân dâhilinde defedilir.” [El İhtiyaratu'l-Fıkhiyye: 309]*

Müslümanların memleketlerine kâfirlerin girmesi ve orayı işgal etmeleri cihadı farzı ayn yapar.

Bizim yanımızda vatandaş kâfir ile yabancı kâfir arasında fark yoktur. Çünkü pak olan şeriat bununla bunun arasını ayırt etmemiştir. Fakat heva ve heves sahibi kişiler yanında cehalet ön planda yer alır. Böylece vatandaş kâfirlere İslami bir meşruluk verdiler.

İmam İbni Kudame der ki; *“Cihad üç yerde her bir ferde farz olur;*

Birincisi; İki ordu karşılaşıncı hazır olanın ayrılması haram olur. Ve orada kalması ona farz olur. Delili;

“Ey iman edenler, toplu olarak kâfirlerle karşılaştığınız zaman, onlara arka çevirmeyin (savaşta kaçmayın).

Kim onlara böyle bir günde -yine savaşmak için bir yana çekilen ya da bir başka bölüğe katılmak için yer tutanın dışında- arkasını çevirirse, gerçekten o, Allah'tan bir gazaba uğramıştır ve onun barınma yeri cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o.” [Enfal: 15/16]

İkincisi; Kâfirler bir beldeye girerse oradaki halkın defetmesi ve onlarla savaşması farz ayn olur.

Üçüncüsü; Eğer imam bir topluluğu cihad'a çağırırsa cihad'a çıkmaları farz olur. Delili;

“Ey iman edenler, ne oldu ki size, Allah yolunda savaşa kuşanın denildiği zaman, yer(iniz)de ağırlaşmış kaldınız? Ahiretten (cayıp) dünya hayatına mı razı

oldunuz? Ama ahirettekine (göre), bu dünya hayatının yararı pek azdır.”
[Tevbe: 38]

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; “Savaşa çağırıldığınız zaman savaşa çıkınız.”
[Buhari- Muslim] [El-Muğni Veş-Şerhu’l-Kebir: 10/365-366]

Âlim Abdulkadir Bin Abdulaziz dedi ki; “Şu anki vakitte neredeyse bütün Müslümanlara cihad farz ayn olmuştur. Özellikle ikinci konuda (kâfirler bir beldeye girdikleri zaman)... Müslümanların birçok bölgesine kâfirler musallat olmuş ve oraları yönetmektedirler. Bu yönetim ya kâfir sömürgeci ya da bölgesel kâfir bir hükümet tarafından yapılmaktadır.

Cihad vacip olduktan sonra onu terk etmek cezayı gerektiren büyük günahlardandır. Bilakis Rasulullah (s.a.v.)’in saydığı yedi büyük günahlardan biridir.” [El ‘Umde fi ‘İdadil ‘Udde: 322]

Bilakis cihad farzı ayn olupta oturmak Allah ve Rasulünü yalanlama anlamına gelir. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur;

“Bedevilerden özür belirtenler, kendilerine izin verilmesi için geldiler. Allah'a ve elçisine yalan söyleyenler de oturup kaldı. Onlardan inkâr edenlere pek acı bir azab isabet edecektir.” [Tevbe: 90]

2.Yön: Mürtet olmaları... Kendilerini koruyan mürtetlerle savaşmak, asli kâfirlerle savaşmanın önüne geçirilir. Çünkü din konusunda mürtedin yaptığı kötülük daha büyüktür ve aynı zamanda mürtet daha azgın düşmanlardandır. Mürteddin cezası, asli kâfirin cezasından daha büyük olduğu konusunda, sünnette sabit noktalar vardır. O da şu yönlerde olur;

a-) Asli kâfirin aksine, Mürtet her halükarda öldürülür. Ondandır cizye alınmaz. Ona zimmet verilmez.

b-) Mürted savaşmasa da yine öldürülür. Ama savaşmayan asli kâfir öyle değildir. Ebu Hanife, Malik ve Ahmed bin Hanbel gibi birçok âlime göre öldürülmez. Binaen aleyh cumhurun mezhebinde mürtet öldürülür. İmam Malik, Şafi ve Ahmed’in mezhebi de bu yöndedir.

c-) Asli kâfirin aksine mürtet kişi miras almaz, nikâhlanmaz, kestiği yenmez (v.b) gibi ahkâmlar vardır. [Fetava ibn teymiye: 28/534]

Yine şöyle dedi; “Riddet küfrü asli küfürden daha büyüktür. Bunda görüş birliği vardır.” [Fetava: 28/478]

3. Yön: Müslümanlara daha yakın olmaları sebebiyle daha büyük zarar ve daha çok tehlike arz etmeleri.

Rabbimiz Allah u Teâlâ şöyle buyurur;

“Ey iman edenler, inkâr edenlerden size en yakın olanlarla savaşın; sizde 'bir güç ve caydırıcılık' görsünler. Ve bilin ki gerçekten Allah takva sahipleriyle beraberdir.” [Tevbe: 123]

İbn Kudame der ki; “Her millet kendisine yakın olan düşmanla savaşır. Bundaki asıl da Allah’u Teâlâ’nın Tevbe 123 cü ayetidir.

Çünkü yakın olanın zararı daha büyüktür. Onunla savaşmak onun gibi yakın ve arkasındaki düşmanların zararlarını da defetme vardır. Onu bırakıp uzak düşmanla savaşmak, Müslümanlara karşı beklediği fırsatı eline vermiş olur.” Devamla şöyle der; “Eğer uzaktaki düşmanla savaşmada özü varsa yani uzaktaki daha çok tehlike arz ediyorsa ya da yakınlaşması sebebiyle maslahat bunu gerektiriyorsa, ya da fırsat olanağı varsa, ya da yakındakiyle anlaşma imzalamışsa ya da savaşmada bir mani varsa o hallerde uzaktaki düşmanla savaşmaya başlamada bir sakınca olmaz. Çünkü onunla savaşmada ihtiyaç daha büyüktür.” [Mugni Kebir: 10/372 -373]

Bu sebeple Allah’a tevekkül ettikten sonra deriz ki; Ey Mücahidler! Rabbiniz olan Allah’a kendinizden hayır gösterin. Savaşınızda ve cihadınızda ihlâslı olun ve Rasulullah’ın (s.a.v.) şu hadisini hatırlayın “ameller niyetlere göredir” [Buhari]

Genişliği göklerle yer kadar olan cennetlere kalkınız. O ki Muttakilere hazırlanmıştır. Yolun zorluklarına sabrediniz. Sizleri (Allah onları şehidler grubuna ilhak eylesin) komutanların öldürülmesi veya (Allah onları esaretten kurtarsın) başkalarının yakalanması sizleri cihaddan alı koymasın.

Günahlardan çok çok sakının. Çünkü günahlar her hezimetin sebebi ve her kalbin ürpertisi ve karşılaşmada korkaklığın müsebbibidir. Aksi halde haçlılar bizleri mağlup edip ırzlarımızı lekelerler. Tarihten bizlere misaller vardır. Ve bugün tarih yine tekrarlanıyor. Domuzların ve maymunların torunları bacılarımıza hapishaneler ve tutuklama evleri yaptılar. Namuslarını kirletip kanlarını döktüler.

İmam İbnu’l Arabi kendi arasında olmuş bir olayı anlatıyor. Bu ayetten sonra

“Hafif ve ağır savaşa kuşanıp çıkın ve Allah yolunda mallarınızla ve canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.” [Tevbe: 41]

Şöyle diyor: “Bazen herkese cihada çıkmak farz olur. O da eğer düşman İslami bir beldeye saldırırsa ve oraya galip gelirse o halde Müslümanlar vaciplerini yerine getirmezse isyan etmiş olurlar”

“Bize düşman (Allah onları helak etsin) 527 yılında saldırdı. Evlerin aralarına girip araştırdı. Yakınlarımız esir edildi. Şehirlerimizin merkezlerine ilerledi. Düşmanın sayısı halkı korkuttu. Sayısını söyledikleri kadar olmasa da sayıları çoktu. Valiye ve şehrin ileri gelenine dedim ki; işte bu Allah’ın düşmanı şirke ve günahlara dalmış bir haldedir. Farzi ayn olmuş bu vacibe sizden bir cevap gelsin ve Allah’ın dinine yardımcı olmak için hareket ediniz. Bütün bu bölgelerde insanların hepsi bu düşmana karşı savaşa çıksın. Onlardan hiç kimse kalmasın, böylece onu kuşatırlar. Allah’ın yardımı ve kolaylaştırmasıyla düşman helak olacaktır.

Lakin günahlar galip geldi, kalpler isyanla çırpıyordu. Halkın her birisi tilki oldu komşusunun kötü vaziyetini görse de inine girdi saklandı. (İnna Lillahi Ve İnna İleyhi Raciun) Biz Allah'a aitiz ve ona döndürüleceğiz. Allah bize yeter o ne güzel vekildir" [Ahkamu'l-Kur'an: 2/654-655]

İmam İbnu'l Arabi'nin şu sözü ile ilgili şunu söylemek istiyorum, "halkın her birisi tilki oldu ve komşusunun kötü vaziyetini görse de inine girdi saklandı"

İşte uluslar arası küfrün başı Amerika, Irak bölgesine girdi. Evlerin içine girerek seçkin insanları esir etti. Perdelerini yırttı. Rafiziler (Allah'ın laneti üzerlerine olsun) onlara yol rehberliği yaptı. Şu an Amerika (Allah onları kahretsin) rafizilerin kılıcıyla bizimle savaşmakta. Bu da garip değildir. Çünkü zamanında Abbasi hilafetinin çöküşünde sebep olan ve de rafizi olan İbnu'l Alkami komutanlığında Müslümanlara karşı Tatarlarla aynı safta durdular.

İşte bu sebeple bu risalede her sefeli mücahid, kitap ve sünnet ışığında ve sefeli uleması anlayışında rafizilerin hükmünü bilmesi için İslam ışığında onların durumunu anlatmak bize vaciptir. Sonra ululararası demokrasi dininin hükmüne yöneleceğiz.

3.KONU RAFİZİ FIRKASININ HÜKMÜ:

Bizler rafizilerin küfür ve riddet fırkası olduğuna inanırız. Çünkü bu fırka büyük şirk ile küçük şirk, itikadi küfür ile ameli küfür, büyük nifak ile küçük nifak özelliklerini kendisinde toplamıştır. Ehli beyt'i (Allah onlardan razı olsun) ilahlık mertebesine çıkardıklarını görürsün. Onların ve zürriyetlerinin, imamlarının ve (ayetlerinin) !!! masum olduklarına inanırlar. Bu bir yönü, öteki yönü ise Ebu Bekir (r.a.) ve Ömer'e (r.a.) küfrederek. Müminlerin anası Aişe'ye (r.anha) iftira atarlar. Bununla beraber Ebu Hureyre (r.a.), Muaviye (r.a.) ve Ebu Sufyan'a (r.a.) lanet ederler. Bu da onların edindikleri dinleridir. Kabirleri kendilerine mabed yapmışlar, mut'a zinasını evlilik ve ibadete çevirmişlerdir.

Cebrail (a.s.)'a hain gözüyle bakmaları, Rasulullah (s.a.v) efendimizi ayıplamalarındaki tutumlarını istediğın kadar anlatabilirsin. Kitapları bu apaçık küfürlerle doludur.

Yahudi ve hıristiyanları dost edinmedeki durumları ise bu sahada onlarla yarışılmayacak derecede otoriterdir. Buna dair şahidler sayılmayacak kadar çoktur. O sebeple bizler onların, dinin temel meselelerin hepsinde küfre girdiklerine inanırız. Onlar Allah'ta, meleklerinde, kitaplarında, peygamberlerinde, ahiret gününde, hayır ve şerri ile kader'de küfre girmişlerdir.

Bu sebeple ilim ehlinin şu meselede dedikleri gibi deriz;

İlk asrında ve günümüzde Rafizilerin durumu:

İleri gelen ilim ehlinin rafizilerin hükmü ile ilgili sözleri şunlardır;

● Ahmed bin Yunus (öl: 227 hicri) Ahmed bin Hanbel onun hakkında bir talebesine şunları söyler: *“Ahmed bin Yunus’a git. O İslam’ın alimidir.”* [Tezhip el Tezhip: 1/29]

Kutubi Sitte alimleri ondan hadis rivayet etmiştir. Rafiziler hakkında hükmünü İbni Teymiye şöyle nakletmektedir; *“Dedi ki; ‘Eğer bir Yahudi ile bir rafizi koyun keserlerse ben yahudinin kestiğinden yerim. Ama rafizin kestiğinden yemem. Çünkü o İslam’dan dönmüştür. (mürtet olmuştur)’* [Sarimu’l-Meslul: 570]

● İmam Buhari (r.a.) dedi ki; *“Namazımı cehmiye ve rafiziler ya da hıristyan ve yahudiler arkasında kılmakta fark görmüyorum. Onlara selam verilmez. Hastaları ziyaret edilmez. Onlarla nikâh yapılmaz. Şahitlikleri kabul edilmez ve kestikleri yenmez”* [Halku Af’al el’ibad: 125]

● İbn Hazm (r.h) der ki; *“Hristyanların (rafizilerin iddiasına göre) ‘Kur’an değiştirilmiştir’ sözüne gelince rafiziler aslen Müslüman değildir. O bir fırkadır. İlki peygamber efendimiz (s.a.v) den 25 sene sonra ortaya çıkmıştır. Küfür ve yalan konusunda Yahudi ve hıristyanları takip ederler.”* [El fasl: 2/213]

● Abdulkadir El Bağdadi öl:429 h. dedi ki; *“Küfrün herhangi bir çeşidini duymayalım veya görmeyelim ki, illa o çeşitten bir çeşidini rafizi mezhebinde buluruz.”* [El-Milel: 52]

Yine şöyle dedi; *“Allah hakkında ‘Ona bir şey belirdi’ demeleri sebebiyle onları tekfir etmek vaciptir. Sözleri şöyledir; ‘Allah bir şey ister sonra o şey ona belirir. Ve onlar şunu iddia ettiler; ‘Eğer Allah’u Teâlâ bir şeyi emredip sonra o şeyin hükmünü kaldırıyorsa, ona bir şey belirdiğinden dolaydır...”* (Aynı eser)

● İslam alimi İbni Teymiye (r.h.) şöyle dedi; *“İlim ehli olsun veya diğerlerinden olsun, kim bunlarla savaşmanın hükmü, (caiz olan bir tevile göre) halifeye karşı çıkmış asilerle savaşmanın hükmü gibidir derse, o hatalıdır ve İslam şeriatı hakikati konusunda cahildir. Çünkü bunlar Rasulullah (s.a.v)’in bizzat şeriatının ve sünneti seniyyesinin dışına çıkmışlardır. Onlar Haruri olan Haricilerin uzaklaşmalarından daha çok uzaklaşmışlardır. Onlar için geçerli olabilecek te’vil Müctehid imamların kaynaklarda ictihad etmesi gibi beyanı olmayan şeylerde te’vili gibidir. Ama bunların kitap veya sünnet ve icma da böyle te’villeri yoktur. Ama onların tıpkı Yahudi ve hıristyanlarda olan te’villeri gibi te’villeri vardır. Onların te’villeri arzularına uyan kişilerin te’villerinin en kötü cinsidir.”* [Mecmu’l-Fetava: 28/482]

● İmam İbni Kesir Ed-Dimaşki (r.h.) Allah u Teâlâ’nın şu ayeti konusunda şunu söyledi:

“Muhammed, Allah’ın elçisidir. Ve onunla birlikte olanlar da kâfirlere karşı zorlu, kendi aralarında ise merhametlidirler. Onları, rüku edenler, secde edenler olarak görürsün; onlar, Allah’tan bir fazl (lütuf ve ihsan) ve hoşnutluk arayıp-isterler. Belirtileri, secde izinden yüzlerindedir. İşte onların Tevrat’taki

vasıfları budur: İncil'deki vasıfları ise: Sanki bir ekin; filizini çıkarmış, derken onu kuvvetlendirmiş, derken kalınlaşmış, sonra sapları üzerinde doğrulup-boy atmış (ki bu,) ekicilerin hoşuna gider. (Bu örnek,) Onunla kâfirleri öfkelenmek içindir. Allah, içlerinden iman edip salih amellerde bulunanlara bir mağfiret ve büyük bir ecir va'detmiştir.” [Fetih: 29]

İmam Malik bu ayetten, sahabelere buğz eden kişilerin kâfir olacağı hükmünü çıkarmıştır. Dedi ki; “Çünkü sahabeler kâfirlere nefret verirler. Kim sahabe (r.a.) a buğz ederse bu ayete binaen kâfir olur. Bu konuda bazı âlimler onlara muvafakat etmiştir.” [İbn Kesir: 4/129]

● Muhammed Ali Eş-Şevkani (r.h.) dedi ki; “Rafzilerin ve davetinin aslı, dindeki insanları aldatmak ve Müslümanların şeriatına muhalefet etmektir. Ne kadar acayıptır ki İslam uleması ve din sultanları bunları bu apaçık ve büyük münkerde devam etmelerinde terk ettiler. Bu problemlili kişiler, bu temiz şeriatı reddetmek ve ona muhalefet etmek isteyince, onu taşıyanların şahsiyetlerine dil uzattılar. Çünkü şeriata ulaştıracak yol ancak onlardan geçer. Bu şeytani vesilelerle ve lanetlik bahanelerle akli zayıf olanları yanılttılar. Onlar en hayırlı halifeye küfredip lanet ederler. Şeriata karşı inatçılığı ve ‘kullardan ahkâmı kalkmıştır’ sözlerini gizlerler. Büyük günahlar arasında bu kötü vesileden kötüsü yoktur. Çünkü o Allah’ a, Rasulüne (s.a.v) ve şeriatına dik kafalılık demektir.

Velhasıl onlar şu dört büyük günah içindedirler ve her biri apaçık küfürdür;

Birincisi: Allah’a inat etmek.

İkincisi: Rasulüne (s.a.v.) inat etmek.

Üçüncüsü: Temiz olan şeriatına inat edip onu iptal etmeye çalışmak.

Dördüncüsü: Sahabeleri (Allah onlardan razı olsun) tekfir etmek.

Hâlbuki onlar (sahabeler) Allah’ın kitabında; “kâfirlere karşı şiddetli”, “Allah’u Teâlâ onlarla kâfirleri öfkelenendir” ve “Allah onlardan razı olmuştur” diye vasf edilmiştir. Hâlbuki temiz olan şeriatımıza göre bir kimse bir Müslümanı tekfir ederse kâfir olur.

Delili; Buhari ve Müslim’in İbni Ömer’den rivayetlerine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur; ‘Eğer bir adam kardeşine <<ey kâfir>> derse ikisinden birine döner. Eğer dediği gibiyse bir sorun yoktur. Ama değilse kendisine döner’

Bu kaideye göre, her kötü bir rafizi bir sahabeyi tekfir etmesi ile kendi küfre girmiş oluyorsa, bazılarını bırakıp bütün sahabeyi tekfir eden ne olur?” [Usul Mezheb El Şia Lil Kifari: 3/1270-1271]

● İmam Muhammed bin Abdulvahhab (r.h.): “Sahabelerin faziletinde ayetlerin çokluğu ve onların mükemmelliğini bildiren mütevatir hadislerin genelini gördükten sonra onlara fasık gözüyle bakmak ya da topluluğunu fasıklıkla itham etmek ya da mürtet olduklarını ya da bazılarının mürtet olduğunu söylemek, ya da onlara küfretmenin hak olduğunu veya mubah olduğunu, ya da küfretmeyle beraber küfretmenin hak

olduğuna inanmak ya da küfretmenin helal olduğunu söylemek Allah'ı ve Rasulünü inkâr demektir. Bu sahabelere küfreden rafizilerin birçoğu küfretmenin hak olduğuna inanıyorlar. Çünkü bununla Allah'a yaklaştıklarına ve dinlerinin en yüce yönlerinden biri olduğuna inanıyorlar.” [Er-Reddu-Ala'r-Rafida: s18]

Rafizilerin Ali ve Hüseyin'de (r.a.) aşırılıkları gizli değildir. Aşırı davranışları onları Allah dışında o iki imama ibadet etmeye kadar götürmüştür. Ebu Bekir (r.a.) ve Ömer'e (r.a.) besledikleri kin onları iki sahabeyi tekfir etmeye kadar götürdü. Ve şöyle dediler; “Kim Ebu Bekir ve Ömer'in Müslüman olduklarına inanırsa Allah onlara rahmet gözüyle bakmaz, onunla konuşmaz ve onun için elem verici azap vardır.”

Şu anki gördüğümüz putperest huseyni törenlerinde Rasulullah'ın (s.a.v.) ashabına küfretme, Ebu Bekir ve Ömer'e lanet okuma Aişe'ye iftira atmayla ve Allavi ve Caferi mürtetlerinin hükümetini, kanunlarını, seçimlerini sevip beğenmeyle haçlılara saygı göstermeyle, mücahidlere savaş açma ve kâfirleri muvahhidlere kışkırtmayla sesleri çok yükselmektedir. Sistani, Abdulaziz el-hekim, Es-Sadr, yardımcıları ve temsilcileri gibi rafizilerin kâfir imamları Irak'ta ve dışında bu işin bayraktarlığını yapmaktadırlar.

Tefsirci imam Elusi (r.h.) dedi ki; “Maverau'n-Nahir âlimlerinin çoğu İsna aşeriyye fırkasının (rafiziler) kâfir oluşuna, mallarının, kanlarının helalliğine ve kadınların helalliğine hükmetmişlerdir. Çünkü onlar sahabeyi kirama (Allah onlardan razı olsun) küfretmektedirler. Özellikle de peygamberimizin gözü ve kulağı mesabesinde olan şeyheyne (Ebu Bekir ve Ömer) küfretmektedirler. Sıddık'ın hilafetini red ediyorlar. Müminlerin anası olan Aişe'ye, Allah onu arındırmasına rağmen iftira atmaktadırlar. Hepsi Ali'yi üstün tutmaktadırlar. Hatta Ulul azim peygamberlerin haricindeki peygamberlere üstün tutmaktalar. Ve Kur'an'ın eksiklikten ya da fazlalıktan arınmış olduğunu kabul etmemektedirler.” [Usul mezhep el rafida: 3/1271]

●Şeyh Muhammed bin Abdullatif bin Abdurrahman “Necd bölgesi âlimlerinde (r.h)” der ki; “Geçtiđi gibi rafizilerin hükmü, İslam âlimi İbn Teymiye (r.h.) dedi ki; ‘Kim sahabeyi ya da onlardan birine küfrederse, bununla beraber Cebrail (a.s.) risalette (vahiy getirmedi) hataya düşmüştür derse bunun kâfirliğinde şüphe yoktur. Hatta bu konuda tereddüt edenin küfründe şüphe yoktur. Kim Aişe'ye Allah'ın arındırdığı meselede töhmet ederse hiçbir ihtilaf edilmeden kâfir olur.’ Devamla şöyle der; ‘Kim sahabeyi kiramın (ancak az bir kesimi hariç yani on küsür) peygamberimizden sonra küfre girdiklerini söylerse ya da fasık olduklarını iddia ederse yine bu kişinin kâfir oluşunda şüphe yoktur. Hatta bu kişiyi tekfir etmeyenin kâfir oluşunda şüphe yoktur...

Temelde rafizilerin hükmü budur. Ama şu anda hükümleri daha kötü ve daha iğrençtir. Çünkü bu kötü tutumlarına birde ehli beyt ve haricindeki Salih insanlar hakkında aşırıya giderek onlarda zor ve kolay zamanlarda fayda ve zarar görmekte ve böyle yapmanın Allah'a yaklaştıracı bir ibadet olduğu ve dinen gerekli bir şey olduğunu iddia etmektedirler. Kim onların küfürleri konusunda duraklarsa ya da şüpheye girerse, bu kişi kitaplarda indirilen ve meleklerin getirdiği şeyler konusunda cahildir. Yok olmadan önce dinini müracaat etsin.”

Yine devamla şöyle der; “Onların küfürde olduklarını ve yanlış yolda olduklarını bilerek sadece onlara selam vermek, onlarla arkadaşlık kurmak, yakınlaşmak büyük tehlikedir. Ve kötü günahdır. Kalbinin ölümünden ya da ters çevrilmesinden korksun. Bazı eserlerde şöyle geçer; ‘günahlardan bazı günahlar vardır ki; cezası kalplerin ölümü ve imanın yok olmasıdır.’ [Duraru’s-Seniyye 7/214]

İmam Şankiti (r.h.) şu ayetin tefsirinde şöyle der;

“Öne geçen Muhacirler ve Ensar ile onlara güzellikle uyanlar; Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır ve (Allah) onlara, içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur.” [Tevbe: 100]

Bu ayette Allah’u Teâlâ açıkça Muhacir ve Ensar’ın evvelkilerinden ve onlara güzellikle uyanlardan razı olduğunu beyan etmektedir. Onlara küfreden ve onlara kin besleyen sapkın olduğu, Allah’u Teâlâ’ya muhalif olduğunu Kur’ani delilden alıyoruz. Çünkü o Allah’ın razı olduğu kişiye nefret etmiştir. Şüphesiz Allah’ın sevdiğini buğz etmek Allah’a karşı zıtlık, isyan ve başkaldırıdır. [Advau’l-Beyan: s352]

İşte bunlar Yahudi ve Hıristyanlardan beter olan rafiziler hakkında bazı imamların ve İslam âlimlerinin fetvalarıdır.

Bu fırka Müslümanların yollarından başka bir yol edinmiş ve küfrü en bariz şekliyle işlemiştir. Onlar “Ali’yi sevmek sevaptır. Bununla beraber hiçbir günah’ın zararı yoktur” derler. Bu sebeple bizler onların kâfir olduklarına inanırız. İslam ile alakaları yoktur. Sebebi ise Allah’a ortak koşmaları, sahabeleri tekfir etmeleri, Allah’ın kitabına karşı iftiralari ve başka küfür inançlarının var olmasıdır.

4.KONU

DEMOKRASİNİN HÜKMÜ, PARLAMENTO ÜYELERİ VE SEÇMENLERİNİN HÜKMÜ:

1). DEMOKRASİNİN HÜKMÜ: Demokrasiye hükmetmenin temel eksenini egemenliğin halkın elinde olmasıdır. Bu egemenliğin manası; yüksek mevkinin halkın olması ve bununla beraber kendisinden daha yüksek bir merci tanımamasıdır. Egemenliğini kendi zatından alır. Kayıtsız ve şartsızdır. Dilediğini yapar, kimseye müracaat etmeden dilediği gibi hükmeder. Bu sıfatlar sadece Allah’u Teâlâ’ya aittir; rabbimiz şöyle buyurmaktadır;

“Onlar görmüyorlar mı ki, gerçekten biz arza geliyor ve onu çevresinden eksiltiyoruz. Allah hüküm verir. Onun hükmünün peşine düşecek yoktur. Ve O, hesabı pek çabuk görür.” [Ra’d: 41]

Yine şöyle buyurur;

“Ey iman edenler, akitleri yerine getirin. İhramlı iken avlanmayı helal saymaksızın ve size okunacaklar dışta tutulmak üzere, hayvanlar size helal kılındı. Şüphesiz Allah, dilediği hükmü verir.” [Maide: 1]

Yine şöyle buyurur;

“Şüphesiz Allah, iman edip salih amellerde bulunanları, altından ırmaklar akan cennetlere sokar. Gerçekten Allah, her istediğini yapar.” [Hac: 14]

Bu ayetlerden şunu anlıyoruz; demokrasi, ilahlık sıfatını Allah’tan alıp insanoğluna yasama yapma hakkını vererek onu ilahlaştırmış oluyor. Böylece insanı ilahlaştırmış ve Allah’a ortak koşmuş oluyor. Buda şüphesiz küfrün en büyüklerindedir.

Daha ince bir tabirle şöyle diyebiliriz; demokrasideki yeni ilah, insanın hevası (arzuları) dır. Hiçbir şeye bağlı olmadan dilediğini yasalaştırır. Allah’u Teâlâ şöyle buyurdu;

“Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın?” [Furkan: 43]

Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır, onlar yol bakımından daha şaşkın (ve aşığı) dırlar.” [Furkan: 44]

Bu da demokrasiyi kendi zatında din yapmış oluyor. İslam’da egemenliğin Allah’a ait olduğu gibi; demokraside egemenlik halka verilmektedir. Peygamberimizin (s.a.v.) dediği gibi:

“Seyyid/Efendi, egemenlik sahibi Allah (c.c) tır” [Ebu davud]

Bundan şu noktaya varıyoruz. Demokrasi dindir ve kim ona bağlanırsa büyük şirke düşmüş olur. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur;

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa asla ondan kabul edilmez. O, ahirette de kayba uğrayanlardandır.” [Ali İmran: 85]

Allah u Teâlâ kâfirlerin uyguladıkları düzen, kanun, yol, sınırlar ve yasalara Kâfirun suresinde din demektir;

“De ki: ‘Ey kâfirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana.’” [Kâfirun Suresi]

Allah u Teâlâ Firavun’u anlatırken şöyle buyurur;

“Firavun dedi ki: ‘Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum.” [Mu'min: 26]

Şeyh Ebu Basir (Allah onu korusun) şöyle demektedir; *“Demokrasiyi din diye tanımlamamıza itiraz eden bu kişilere; Kuran-ı Kerim’i baştan sona kadar okumalarını, tevhidi anlamalarını ve Allah’ın dininde temel nokta ve mefhumları bir daha gözden geçirmelerini tavsiye ederiz. Bu onlar için daha hayırlı ve iyidir.” [Hukmu’l-İslam Fid-Demokratiyye: 61-62]*

Demokrasinin din olduğunu pekiştiren şeylerden biride; haçlı demokratik batı şu an Müslümanlardan (eski misyonerlerin metodu üzere) hıristyanlık dinine girmelerini istememektedir. Çünkü bu ulaşılmaz ve zor bir arzudur. Fakat onlardan yeni dinine girmelerini istemektedir. O da demokrasi dinidir ki bu yolla onlar kilise dinine uymakla elde edemeyecekleri kâr ve idealleri bu yeni dinde elde etmektedirler. İşte bu sebeple onlar, demokrasi ve düzeni için dost ve düşman ediniyorlar. Bunun için savaşıyor ve bunun için barışıyorlar. Kim onların demokrasi dinine girerse onu dost edinirler ve onunla barışırlar. Ama kim karşı gelip isyan ederse onu düşman edinip onunla savaşırırlar. Şu ayeti söyleyen Allah u Teâlâ ne kadar doğru söylemiştir;

“Sen onların dinlerine uymadıkça, yahudi ve hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değildirler. De ki: “Şüphesiz doğru yol, Allah’ın (gösterdiği) yoludur.” Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı.” [Bakara: 120]

Yine şöyle buyurur;

“Ey iman edenler, eğer inkâr edenlere itaat ederseniz, sizi topuklarınız üzerinde gerisin-geri çevirirler, böylece büyük hüsrana uğrayanlara dönersiniz. Hayır, sizin mevlanız Allah'tır. O, yardım edenlerin en hayırlısıdır.” [Ali İmran: 149-150]

İşte bu sebeple bizler, şura ile demokrasinin arasını bir tutan o sapmışlara şiddetle karşı duruyoruz ve itiraz ediyoruz; demokrasi halkın ve tağutun hükmüdür. Şura ise yedi kat göğün üzerinden indirilmiş Allah’u Teâlâ’nın hükmüdür. İslam devleti bu demokratik küfri sistem ya da şirk seçimleri üzerine kurulmaz. Ancak Allah’u Teâlâ’nın ismi yüceltilerek, küfrün kuvveti dağıtılıp, kanunları bertaraf edilerek kurulur. Allah u Teâlâ şöyle buyurur;

“Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir.” [Enfal: 39]

Bizler fitnelerini bitirmek ve dinlerini söndürmek için demokratik kâfirlerle savaşıyoruz.

İslam âlimi İbn Teymiye (r.h.) dedi ki; “*Din itaattir. Eğer dinin bir kısmı Allah’ın, bir kısmı da Allah’tan başkasının ise, din sadece Allah’ın oluncaya savaşmak vaciptir.*” [Mecmu: 28/44]

Bu ayetteki fitnenin manası küfürdür. Lafız olarak nekra olup olumsuzluk uslubunda gelmiştir ve umumu ifade etmektedir. Yani şirkin ve küfrün her türlü fitnedir. Şirkin en büyüğü Allah’ın kanunları dışında kanun koyma şirkidir ki; demokratik parlamenterlerin dinidir.

Bu ayetin tefsirinde Ebu Bekir İbnu’l Arabi şöyle demektedir; “*Ayette şu ihtimal vardır. ‘Küfür ortadan kalkana kadar onlarla savaşın’ deniyor. Şu ihtimalde mevcut; kimse dininde fitneye düşmesin diye onlarla savaşın. İki de kastedilmiş olabilir. Bu gaye ancak İsa (a.s.) inince gerçekleşir.*” [2/854]

Buhari’de Said bin Cübeyr şöyle der; “*İbni Ömer çıkageldi. Bize güzel bir hadis anlatmasını temenni ettik. Bizden bir adam hemen davrandı ve dedi ki; ‘Ey Ebu Abdurrahman fitne zamanı savaşmaktan bahset. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur;*

Fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir. [Enfal: 39]’

Dedi ki; ‘Fitnenin ne olduğunu bilirmisin? Anan seni kaybetsin! Muhammed (s.a.v.) müşriklerle savaşıyordu. Onların dinine girmek fitneydi. Yoksa sizin mülk için savaşınız değildir.’

Sözün özü; Demokrasi ve parlamentolar küfrün dinlerinden ve hevalarındandır. Onlara rıza göstermek, dinlerine girmek ve inançlarına uymak şahadet kelimesini söylese de İslam dininden çıkmak demektir.

2). PARLAMENTO TEMSİLCİLERİ VE SEÇMENLERİN HÜKMÜ

Eğer halk demokrasiye göre egemenlik hakkına sahipse ve egemenliğini parlamento temsilcileri vasıtasıyla sağlıyorsa iki grupta küfre düşmüş olur. Gerek parlamenterler ve gerekse onları o makama seçerek getiren halk.

Parlamento temsilcilerinin küfrü, fiili egemenliğin sahipleri olmaları sebebiyledir. Allah’tan başka insanlara kanun koyanlardır. Bu da kanun koyma ya da kanunların yürürlüğe girmesine izin verip muvafakat etmeyle gerçekleşir. Şu an güncel laik yasalarda şu kural geçerlidir; “Parlamento; yasama otoritesine sahiptir.” Bu parlamentonun ismi ister millet meclisi olsun ister kongre salonları olsun aynıdır. Şu gelecek delillere binaen milletvekillerini Allah ile beraber rububiyette ortak kılmış oluyorlar.

1). “Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah’ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri’ ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl

kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır.” [Şura: 21]

Dinin bir anlamında hak olsun batıl olsun insanların hayat düzeni anlamına gelir Allah’u Teâlâ şöyle buyurur;

“Sizin dininiz size benim dinim banadır.” [Kâfirun: 6]

Allah u Teâlâ kâfirlerin üzerinde buldukları küfrü din olarak isimlendirmiştir. İnsanlara kanun koyan kişi kendini onlara ilah konumuna koymuş ve Allah’a ortak koşmuş olur. İşte bu milletvekillerinin küfrüne ilk delili teşkil etmiştir.

2). Allah’u Teâlâ şöyle buyurur:

“Onlar, Allah’ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rablar (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih’i de. Oysa onlar, tek olan bir ilah’a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O’ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir.” [Tevbe: 31]

Bu ayette parlamento vekillerinin küfrüne dair delil vardır. Çünkü onlar Allah’ı bırakıp kendilerini insanlara rableri ettiler. Küfür üzere bir takım kanunlar koydular. Onları da kendi arzuları dâhilinde yaptılar. Böylelikle Allah’ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal yaptılar.

Adiy bin Hatem hristiyan idi. Sonra Müslüman oldu. Dedi ki; “*Rasulullah (s.a.v.) yanına geldim Tevbe suresini okuyordu şu ayete ‘Onlar Allah’ı bırakıp haham ve rahiplerini rabler edindiler’ ulaşınca dedik ki; ‘Ya Rasullallah bizler onları rabler edinmedik.’ Dedi ki; ‘Bilakis edindiniz. Onlar size haram olanı helal yaptılar sizlerde helal etmediniz mi? Aynı şekilde helal olanı haram yaptılar sizlerde onu haram yapmadınız mı?’ ‘Evet doğrudur’ dedik. Dedi ki; ‘Bu onlara ibadettir.’”*

İmam Alusi bu ayetin (Tevbe: 31) tefsirinde şunu söyledi; “*Müfessirlerin birçoğu dedi ki; Buradaki rablerden kasıt, onları bu alemin ilahları diye inandılar. Bu ayette ki kasıt onlara emir ve yasaklarında itaat ettiler.*” [Ruhul meani: 10/48]

Kim Yahudilerin hahamları, hristiyanların rahipleri ve millet meclisindeki vekiller gibi insanlara Allah’ın kanunları dışında kanun koyarsa kendini rab ilan etmiş olur. Bu da küfür için açık bir delil olarak yeter. Milletvekillerinden biri göreve rıza gösterirse ya da bu göreve ortak olursa bunun küfrü açık olur, bunda şüphe edilmez. Çünkü o beşeriyetin kanunlarına muhakeme olmayı kabul etmiştir. Veleve ki; ben düzeltmek için ya da davet için girdim dese de İslam şeriatına göre vesileler kasıt hükmünü alır. Kim isteyerek tağuta muhakeme olursa bu fiiliyle küfre girer. Çünkü Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır;

“Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey; artık O’nun hükmü Allah’ındır. İşte Rabbim olan Allah. Ben O’na tevekkül ettim ve yalnızca O’na dönüp-yönelirim.” [Şura: 10]

Ama demokraside kural şudur; bir şeyde anlaşmazlığa düşülürse hükmü parlamento üyeleri ya da halk oylamasına çevrilir.

3)- “O, size Kitapta: “Allah’ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz” diye indirdi. Doğrusu Allah, münafıkların ve kâfirlerin tümünü cehennemde toplayacak olandır.” [Nisa: 140]

Bu müesseseler, parlamentolar ve yasama merkezleri Allah’ın ayetlerini inkâr üzere kurulmuş küfür müesseseleridir. Çünkü ilk görevi Allah’u Teâlâ’yı bırakıp kendilerini kanun yapmaktadırlar. Kim onlarla beraber oturursa oda onlar gibi olur. Durum böyle olunca onların kanunlarını uygulayanlara ne demeli? Peygamber efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır. “Kim ki şüpheli şeylerden sakınırsa dinini ve onurunu korumuş olur.”

Onları seçen halkta küfre girer. Çünkü demokrasinin gereği, seçmenler gerçekte kendi adlarına birilerini Allah’tan başka kanun yapacak ve şirk düzenini kuracak kişileri kendileri yerine vekil tayin ederler. Bunlara Allah u Teâlâ şöyle buyurur:

“O, melekleri ve peygamberleri Rabler edinmenizi emretmez. Siz, müslüman olduktan sonra, size küfrü mü emredecek?” [Ali İmran: 80]

Eğer kişi melekleri ve peygamberleri rab edinmekle küfre giriyorsa kendileri gibi akılda ve cinste aynı kişileri rab edinmekle hayli hayli küfürdür. İnsanları rabler edinmek Allah’a karşı şirk ve küfürdür. Milletvekillerini seçen halk da bunu yapmış oluyor, bu sebeple bu parlamentolara aday olmak ya da elemanlarını seçmek büyük küfürdür. Bilakis o Allah’ın rububiyet sıfatına tecavüz sayılır. Bu seçimler Müslümanları mürtetlere karşı savaşmaktan alıkoymak amacıyla konmuş pis bir hiledir. İnsanlar, cinler ve şeytanlar gelip derler ki; “bu cihad bu zorluk neden? Seçim sandıkları çözümdür.” Ey Müslümanlar çözüm Allah u Teâlâ’nın şu sözüdür;

“Fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görür.” [Tevbe: 39]

SONUÇ

Ey İslam ve ehlinin velisi olan Allah’ım, dinin üzere bizleri sabit kıl. Allah’ım doğuda ve batıda yolunda cihad eden mü’minleri muzaffer eyle.

Allah’ım Amerika’yı ve onu dost edinen rafizileri ve benzerlerini sana havale ediyoruz.

Allah’ım esarete olan Mücahid kardeşlerimizi ve bacılarımızı esaretten kurtar.

Allah’ım senin dinin yolunda ölen kardeşlerimizi kabul et.

Allah’ım kalplerimize huzur ve güven ver. Allah’ım yazdıklarımızı kabul et ve onu kendi zatın için ihlâslı kıl ey rahmet edenlerin merhametlisi.

Allah’ım amellerimizi ihlâs üzere kıl ve sonumuzu dinin uğruna güzel bir şehadet ile sonlandır. Ey yardım edenlerin hayırlısı bizleri muzaffer kıl.

Doğuda ve batıda cihad eden kardeşlerimizi muzaffer kılmasını yüce Allah'tan diler, komutanlarına özellikle Şeyh Usame bin Ladin ve Şeyh Ebu Mus'ab Ez-Zerkavi (Allah şahadetini kabul etsin, bu risale yazılırken şahadete kavuşmamıştı) sıhhat ve selamet vermesini isteriz.

Allah'ım dinimiz uğruna sonumuzu güzel bir şahadetle, yönelmiş, sırtını çevirmemiş sabırlı ve ecrini Sen'den bekleyen şahidlere ilhak etmeni dileriz.

Allah'ım ey âlemlerin rabbi! Sözlerimizde, amellerimizde, yazılarımızda senden ihlâs ister, güzel yüzünü görmeyi, sana kavuşmayı özleyen kullarından eylemini diliyoruz.

Salât ve selam peygamberimiz Muhammed'e ehli beytine ve sahabelerine olsun...

**Mezopotamya'daki El-Kaide Emiri
Ebu Hamza El-Muhacir
-Allah Onu Korusun (Amin)-**